

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 119, ЧИСЛО 43, П'ЯТНИЦЯ, 26 ЖОВТНЯ 2012 РОКУ

1893

Vol. 119, No. 43, FRIDAY, OCTOBER 26, 2012

\$1.00

„Не чиніть зла, воно повернеться проти вас. Не зупиняйте Україну“

16 жовтня в Києві відбулася зустріч членів групи української інтелектуальної і духовної еліти „Перше грудня“, присвяченна передвиборній і загалом внутрішній політичній та моральній ситуації в Україні. Учасники зустрічі прийняли звернення до Українського народу. Нижче пропонуємо нашим читачам текст цього документу.

Дорогі співвітчизники!

Виконуючи свій життєвий обов'язок, звертаємося до вас, щоб напередодні парламентських виборів 28 жовтня 2012 року мобілізувати – серед нас і задля нас усіх – морально стійкий настрій.

Україна – зневірена. Ця зневіра є вже душевною хворобою. Її найглибша причина – не зовнішня, залежна від політики, багатіїв, влади чи опозиції. Зло, яке відчуваємо, бачимо й усвідомлюємо щодня, – це лише наслідок, що загострює наш стан. Найжорстокіша причина – у нас самих.

Проте ми віримо, що в нашому суспільстві є потенціал здоров'я і мудрости. Наша віра не є романтичною надією. Наша віра у наше суспільство – це важке, але життєво необхідне зусилля.

Подолайте у собі ілюзію, що хтось зробить що-небудь замість вас. Ніхто, окрім вас, не подарує вам доброго життя і не відкриє світлого майбутнього. Позбудьмося цієї ілюзії, і разом з нею зникне і зневіра, а з'явиться воля. Наш єдиний шанс – це наша безумовна відповідальність: кожного особисто і всіх

нас разом – як єдиної національної спільноти нормальних, розумних, мислячих людей, що хочуть добра собі, своїм дітям і своєму ближньому.

Ми закликаємо вас до першого і найважливішого зусилля – взяти участь у голосуванні 28 жовтня і зробити осмислений політичний вибір, що буде відповідати вашій совісті і думці про майбутнє ваших дітей та онуків. У нинішній ситуації моральна втеча, неутралітет чи байдужість стануть злочином і зрадою.

Пам'ятайте: ніхто не може купити ваш голос. У вас немає жодних зобов'язань перед тими, хто на вас тисне. Ви відповідальні перед собою. Ви голосуєте, відкинувши все, крім свого власного розуміння потреб нашого суспільства.

Окрім голосування, закликаємо вас зробити зусилля громадянської активності – не мовчіть про зло: не толеруйте і не дозволяйте порушувати виборчі правила. Не бійтеся зловмисників – бійтеся тільки власної совісті. Повідомляйте про кожен випадок зловживань

(Закінчення на стор. 3)

НА ТЕМИ ДНЯ

Віктор Янукович сподівається від Москви „моральної підтримки“

КИЇВ. – У понеділок, 22 жовтня, Президент Віктор Янукович здійснив так звану робочу візиту до Москви і провів переговори з Президентом Росії Володимиром Путіним.

Напередодні цієї візити, 18 жовтня, Київ відвідав російський міністер закордонних справ Сергій Лавров, щоб разом з міністром закордонних справ України Костянтином Грищенком визначити коло питань для московської зустрічі. Після розмови з російським колегою К. Грищенко повідомив Радіо „Свобода“: „Ми підготували дві угоди, які, можливо, будуть підписані в Москві. Загалом ця візита готувалася як повномасштабне обговорення усіх тем, котрі стоять у порядку денному наших двосторонніх взаємин. Та все ж головною темою перемовин у підмосковній державній резиденції „Ново-Огарьово“ має бути взаємодія України і Росії в торговельно-економічній сфері“.

Тим часом політичні експерти намагаються відгадати нерозголошений сенс цієї зустрічі в Кремлі. Наприклад, головний редактор

(Закінчення на стор. 5)

Канадські спостерігачі – про недоліки напередодні виборів

КИЇВ. – 16 жовтня, перед виборами в Україні, які відбудуться 28 жовтня, опубліковано основні висновки другого проміжного звіту міжнародної виборчої спостережної місії „Mission Canada-Ukraine Election 2012“. Команда її у складі 65 довготермінових спостерігачів з Канади працює по всій території України. 20 жовтня до неї приєдналися ще 365 короткотермінових спостерігачів. Місія стала найбільшою в історії канадського уряду групою спостерігачів за виборами. Її фінансує уряд Канади, а виконує усі дії неурядова організація „CANADEM“.

„У місії продовжують викликати занепокоєння недоліки у підготуванні виборів, зокрема підкуп виборців, неналежний доступ до збалансованої та достовірної інформації у засобах масової інформації, неефективний розгляд скарг та відсутність поступу у притягненні до відповідальності за виборчі порушення“, – сказала Ганна Шиптур, координатор довготермінових спостерігачів місії.

Упродовж останніх шести тижнів спостерігачі зауважили неналежний рівень прозорості, різноманітні відхилення, неузгодженості та порушення на окружних та на дільничних рівнях, зловживання адміністративним ресурсом, які негативно впливають на справедливість виборчого процесу і створюють враження нерівних правил гри.

Повідомлення про підкуп виборців продовжують надходити з багатьох регіонів. Це явище відбувається у багатьох формах – зокрема кандидати від різних партій використовують благодійні

фонди. Розгляд скарг та апеляцій, пов'язаних з виборами, і надалі не відповідає фундаментальним принципам прозорості, належного відправлення правосуддя, верховенства права. Доступ виборців до достовірних джерел інформації надзвичайно обмежений, що згубно позначається на можливості виборців зробити поінформований вибір.

Скасування Верховною Радою законопроект,

який пропонував поновити кримінальну відповідальність за знеславлення та наклеп, вважається позитивним кроком. Ще один позитивний крок – запровадження нових правил стосовно тимчасової зміни місця голосування, що ускладнює можливість привезення виборців на інші дільниці.

„Mission Canada- Ukraine Election 2012“

Учасники місії (зліва): медія-аналітик Михайло Боцюрків, координатор довготермінових спостерігачів Анна Шиптур і перекладачка на пресовій конференції в УНІАН.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Україна піднялась на 15 позицій

КИЇВ. — Україна за рік піднялась на 15 позицій щодо простоти ведення підприємництва, посівши 137 місце серед 183 країн світу в оцінюванні простоти ведення підприємництва (Doing Business), оприлюдненого Світовим банком. Сусідами України в оцінюванні стали Лесото (136 місце) і Філіпіни (138 місце). Росія – на 112 місці. У попередньому оцінюванні Україна посідала 152 місце. Перші п'ять місць посіли Сінгапур, Гонгконг (Китай), Нова Зеландія, США, і Данія. На останніх трьох позиціях – Республіка Конго (183 місце), Чад (184 місце) і Центрально-Африканська Республіка (185 місце). (Bi-Bi-Ci)

■ Дозволили зустрітися з Ю. Луценком

КИЇВ. — Державна пенітенціарна служба дозволила віце-президентові Парламентської асамблеї Організації з безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЕ) Вальбурзі Габсбург-Даглас зустрітися з колишнім міністром внутрішніх справ Юрієм Луценком у Менській виправній колонії. Про це 23 жовтня повідомила прес-служба Пенітенціарної служби. Дозвіл наданий з подання Ю. Луценка й самої В. Даглас, що надійшов в Пенітенціарну службу через Міністерство закордонних справ. Крім цього, дозвіл на відвідування экс-міністра надали керівникові програм Міжнародного секретаріату ОБСЕ Анні Черновій. Керівництво Менської колонії поінформувало Посла США в Україні Джона Тефта, що він не зможе 23 жовтня побачитися з экс-міністром. У службі пояснили, що, відповідно до чинного законодавства, ув'язнений має право на одне короткотермінове побачення на місяць. Ю. Луценко використав його для зустрічі з представниками ОБСЕ. (Радіо „Свобода“)

■ Найвищий в Україні скеледром – у Львові

Львів. — 21 жовтня засоби масової інформації повідомили, що найвищий в Україні скеледром відкрився у Львові. Майданчик для підготовки альпіністів, розміром 17 на 7,5 метра, розташований на території паркової зони „Погоулянка“. Тут можуть займатися як початківці, так і професійні майстри з підкорення прямовисних висот, – розповів Тарас Білошицький – керівник клубу „Манівці“, який ініціював облаштування скеледруму. Скористаються новим спортивним об'єктом і рятувальники, котрі відпрацюватимуть тут техніку врятування потерпілих. Скеледром доповнив перелік інших спортивних об'єктів, призначених для активного відпочинку львів'ян на „Погоулянці“. Раніше турклуб „Манівці“ облаштував тут майданчик для паркуру, де тренують подолання перешкод, проводяться і неплатні тренування з каякінгу (плавання у вузьких довгих човнах – каяках) та водного туризму, а взимку працюють ковзанка та оздоровчі купальні. Сьогодні на новому майданчику пройшли перші змагання – турнір з скелелазання та бовлдерінгу. („Укрінформ“)

■ Конкурс з історії України ХХ ст.

Львів. — „Історія, що єднає: Україна. ХХ століття“ – тема загальнонаціонального конкурсу, який вирішила заснувати для студентів і аспірантів вищих навчальних закладів Львівська обласна рада. Про це 22 жовтня повідомила її прес-служба. Відбулась презентація проекту. Відповідно до Положення про конкурс, визначено чотири напрями досліджень, за кожним з яких закріплюється куратор. Конкурсант повинен подати своє розуміння теми та проект запропонованого дослідження. З кожного напрямку буде обрано три найкращі, загалом 12 тем. Переможці отримають стипендії для реалізації наукового пошуку. Окрім того, окремі теми виноситимуться на обговорення в різних містах України. Керівник напряму опікуватиметься трьома переможцями впродовж їх праці над дослідженнями. Про підтримку конкурсу вже заявило головне управління освіти та науки Обласної державної адміністрації, Мистецький фонд ім. короля Данила та Інститут суспільних досліджень з Дніпропетровська. („Укрінформ“)

В Україні відзначили 70-річчя УПА

14 жовтня Україна відзначила Свято Пречистої Покрови, яке є традиційно святом українського козацтва та датою створення 70 років тому Української Повстанської Армії (УПА). Про відзначення 70-річчя УПА йдеться у добірці вміщених нижче повідомлень.

КИЇВ

Сергій Багрянний

В міському Будинку вчителя відбулася урочиста академія „Українській Повстанській Армії – 70: знаємо, пам'ятаємо, шануємо“, яку організували Світовий ювілейний комітет з відзначення 70-річчя УПА, Центр досліджень визвольного руху, Центр національного відродження ім. Степана Бандери, Всеукраїнське братство вояків УПА та Молодіжний націоналістичний конгрес.

Молебень провели представники Української Греко-Католицької Церкви та Української Православної Церкви Київського патріархату. Промовляли голова Вченої ради Центру досліджень визвольного руху Володимир В'ятрович, письменник, лавреат Національної премії ім. Тараса Шевченка Василь Герасим'юк, кінорежисер, автор сценаріїв фільмів про УПА Василь Портяк, ветеран УПА Степан Семенюк.

Між виступами з козацькими, повстанськими та авторськими піснями виступили вихованки дитячої недільної школи „Неопалима купина“, кобзар Тарас Компаніченко та музичний гурт „Хорез козацька“, Заслужений артист України кобзар Василь Литвин, бард Володимир Гонський, лавреат Всеукраїнського дитячо-юнацького фестивалю мистецтв „Сурми звитяги“ Христина Чиж та інші.

Наприкінці заходу ведучий Орест Васкул зачи-

тав імена загиблих командирів УПА, після чого присутні хвилиною мовчання вшанували всіх полеглих борців за Україну.

* * *

У Харкові, в Молодіжному парку, священники Української Православної Церкви Київського патріархату відслужили Панахиду за воїнами УПА, відбулось віче, учасники якого поклали квіти до каменя в пам'ять УПА.

В містечку Стаханов, Луганська область, представники патріотичних партій та організацій провели ходу. Їм намагалися зашкодити люди з символікою Комуністичної партії України, у висліді чого виникла сутичка і декілька осіб були поранені.

В Рівному 14 жовтня на Майдані Незалежності відбулася вулична інсталяція-виставка „Відкрийте свої серця“, на якій було зібрано світлини учасників національно-визвольних змагань, кадри визвольної боротьби. Також в центрі міста було відкрито пам'ятник українському художникові-графікові Нілові Хасевичеві, відомому своїми агітаційними матеріалами для УПА.

Марш слави УПА відбувся у Луцьку. Учасники дійства зібралися під стінами Волинської обласної адміністрації і, розгорнувши червоно-чорні та державні прапори та підпаливши саморобні смолоскипи, рушили за маршрутом, який пролягав до стін колишньої Луцької тюрми. Дорогою вони вигукували гасла „Герої не вмирають! Герої вічно з нами!“, „Слава Україні! Героям слава!“.

16 жовтня в Національному музеї Тараса Шевченка відкрилася виставка „Сила волі. Провідники визвольного руху“. Експозиція складається з 12 плакатів, на яких містяться світлини та викладено маловідомі цікаві біографічні факти з життя чотирьох провідних діячів національно-визвольного руху – Євгена Коновальця, Степана Бандери, Романа Шухевича та Василя Кука.

На відкритті виставки виступив з лекцією голова Вченої ради Центру досліджень визвольного руху Володимир В'ятрович.

Промовляли викладач Національного університету ім. Тараса Шевченка Іван Патриляк, представник Світового ювілейного комітету історик Ярослав Файзулін. На виставці були присутні ветерани УПА Орест Васкул та Степан Семенюк, дочка

На відкритті виставки „Сила волі. Провідники визвольного руху“.

президента Української Головної Визвольної Ради Наталя Осмак, син останнього командира УПА Юрій Кук.

Українська інформаційна служба

ОСТРОГ, Рівненська область

Юлія Яручик, Олексій Костюченко

У Національному університеті „Острозька академія“ 12 жовтня науковці обговорили історію створення та діяльності Української Повстанської Армії на Волині. Доктор історичних наук Олександр Лисенко зазначив, що УПА є лише одним з епізодів боротьби українців за державність. Свої початки вона бере саме

на Волині.

Студенти школи політичної аналітики „Поліс“ також організували низку заходів, присвячених 70-річчю УПА.

14 жовтня студенти поїхали в урочище Гурби, де відбулася одна з найбільших битв УПА з загонами НКВД. Відбулися пізнавальна лекція для студентів молодших курсів, присвячена історії створення та діяльності УПА, а також перегляд художнього фільму „Залізна сотня“, який розповідає про одну з трагічних сторінок історії України.

ДУБНА, Рівненська область

Євген Цимбалюк

У місті п'ять років тому з нагоди 65-річчя Української Повстанської Армії (УПА) було встановлено пам'ятний знак у вигляді камінної брили, яку з часом мали замінити величним пам'ятником.

До 70-річчя УПА цей задум став реальністю. 12 жовтня монумент вознісся в символічному образі Божої Матері, яку вояки УПА вважали своєю покровителькою.

На фото: хор ветеранів під час відкриття пам'ятника.

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Почуймо третього Президента!

Петро Часто

Таки воно правда: з надмірно близької відстані впадуть вам в око найдрібніші деталі якогось явища чи, скажімо, обличчя людини, але при цьому неминуче втрачається перспектива, котра дозволила б охопити зором, або ж думкою, цілісний образ. Тому так багато разів чуємо одне й те саме застереження: не судімо нікого поспіхом, для справедливої оцінки завжди потрібен довший час.

Такий ось поспішний осуд, як це тепер усе виразніше бачимо, випав на долю третього Президента України Віктора Ющенка. Хто ж був його суддями? А певно ж, що не найсвідоміші українці. А певно ж, що закляті вороги України, відверті і таємні.

Працювали „судді“ професійно, далекоглядно, за погодженням у Москві пляном. Користуючись демократією, котру українському суспільству щиро й нелукаво, але занадто довірливо запропонував В. Ющенко, продажна преса вміло здійняла довкола нього хвилі бруду. Діяла стара як світ метода: почати з напівправди, з чвертьправди і так непомітно втягнути країну в суцільну брехню. Й українцям невиснажені досягнули мети: від Президента відступилися навіть розумні і чесні люди. Навіть дехто з колишніх непохитних дисидентів, як от Левко Лук'яненко.

Критикувати третього Президента було за що, і це робили й найщиріші його прихильники – бо, як відзначав один з найбільших моральних світських авторитетів України, колишній в'язень Євген Свєрстюк, „не все добре, що він декларував, дістало втілення“. Але й чи могло дістати втілення все добре, в українському розумінні цього слова, при тому, що україножери на кожному кроці зв'язували В. Ющенкові руки?

Сьогодні Є. Свєрстюк згадує: „...Ющенко ніс з собою демократію, але було цілком зрозуміло, що нація не готова до цього. В усій системі, в усіх кабінетах залишалися люди Кучми, і їх нелегко було замінити. Вони вмить прики-

нулися людьми Ющенка, а потім робили все, щоб його дискредитувати... Ющенко треба було захищати і перед тими фігурами, котрі стояли поруч з ним на трибуні. Коли я почув, як Юлія Тимошенко впевняє, що він сам себе отруїв, коли я бачив, як бютивці не допускають його до звиту в парламенті, я зрозумів, що руйнується держава... Ющенко з усіх президентів України – єдиний український Президент. Я міг не погоджуватися з ним у дечому, але я розумів, що це говорить культурна людина, яка знає, чого хоче. Але я ніколи не розумів і не розумію, про що говорять Кучма і Янукович...“ („Газета по-українськи“, 16 жовтня).

То, мабуть, настав час для об'єктивнішої оцінки усього президентства В. Ющенка і для того, щоб сьогодні, перед доленосними виборами в Україні, почути його самого. Уривки з його виступу в етері 1-го Національного телеканалу 17 жовтня:

„Сьогодні – XXI століття, держав більше не завойовують танками, їх нищать культурно. Територію не здобувають військові, її продають національні зрадники... Повзуча окупація вже відбувається. Коли здають українську мову – здають тисячі кілометрів української землі. Коли здають освіту – продають майбутнє українських поколінь... Іде військо розкольників, провокаторів, відвертих українофобів. Вони сидять в уряді, парламенті, безпекових структурах. Україні призначено статус колонії. Політична сила, яку я очолюю, від самого початку виступила проти намірів Кремля. Деукраїнізації нашої держави прагне керівництво Росії. Їх плян – знищити Україну, збудувати „руській мір“, повернути українців до московської Церкви... „Наша Україна“ закликає вивчати нашу історію, шанувати наших героїв, говорити мовою наших предків...“

Ці слова і думки варті того, аби українці почули їх перед днем 28 жовтня.

Україна стоять перед великим, може, навіть перед останнім випробуванням.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Спроститься візовий режим з ЕС

КИЇВ. — Президент Віктор Янукович пропонує Верховній Раді ратифікувати угоду між Україною та Європейським союзом (ЕС) про внесення змін до договору між Україною та ЕС про спрощення оформлення віз. Про це сказано в законопроекті, зареєстрованому в парламенті 19 жовтня, повідомили 22 жовтня „Українські новини“. Документ передбачає збільшення категорій українців, з яких не стягується плата за оброблення заяв про оформлення віз. До таких категорій пропонується віднести представників релігійних громад; професіонали, що беруть участь у міжнародних виставках, учасників офіційних програм ЕС у прикордонному співробітництві, членів технічного персоналу, які супроводжують журналістів. При цьому встановлюється, що у разі співробітництва диппредставництв країн ЕС з посередниками при оформленні віз посередники можуть брати за свої послуги не більш ніж 30 євро. Крім того, документ передбачає, що українці, які мають дійсні біометричні службові паспорти, можуть відвідувати країни-члени ЕС без віз. У документі також зазначено, що диппредставництва і консульські установи будуть оформляти багаторазові візи на п'ять років членам органів державної влади та місцевого самоврядування, суддям Конституційного суду і Верховного суду, прокурорам і їхнім заступникам, членам офіційних делегацій. (Bi-Bi-Ci)

■ Стратегія профілактики сирітства

КИЇВ. — Президент України Віктор Янукович підписав указ, яким затвердив Національну стратегію профілактики соціального сирітства до 2020 року. Про це 22 жовтня повідомив Уповноважений Президента з прав дитини Юрій Павленко. „Президент ставить завдання перед Кабінетом Міністрів України, в першу чергу Міністерством соціалітики, запровадити нові соціальні технології, спрямовані на раннє виявлення сімей, що опинилися у складних життєвих обставинах, і затвердити нові державні стандарти надання соціального супроводу дітям і сім'ям з дітьми“ – сказав Ю. Павленко. Уповноважений з прав дитини підкреслив, що нині в Україні склалася ситуація, яка потребує серйозних заходів з боку держави. За його словами, щороку близько 8,000 дітей отримують статус дитини-сироти, дитини, позбавленої батьківського піклування. Однак, 80 відс. з них набувають цього статусу при живих батьках. „Станом на 1 жовтня в інтернатних закладах різних типів виховуються понад 85 тис. дітей. Близько 16 тис. – це діти-сироти, діти, позбавлені батьківського піклування. Інші відіслані в інтернатні заклади за заявою батьків“, – додав Ю. Павленко. За його словами, основною метою Нацстратегії є забезпечення належного соціального захисту дітей-сиріт, сімей, де виховуються такі діти, утвердження в суспільстві сімейних цінностей та виховання відповідального батьківства. Ю. Павленко також нагадав, що на сьогодні в Україні зареєстровано близько 96 тис. дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування. („Укрінформ“)

■ Ю. Тимошенко припинила лікування

КИЇВ. — Екс-прем'єр-міністр Юлія Тимошенко припинила лікування у Центральній клінічній лікарні „Укрзалізниці“ Харкова через оприлюднення відео з її палати, сказав її адвокат Сергій Власенко. „Починаючи з 17 жовтня, вона не проходить будь-якого лікування у зв'язку з публікацією цього ганебного відео, в тому числі знятого прихованою камерою під час здійснення медичних процедур... У зв'язку з цим Ю. Тимошенко припинила прийняття будь-яких медичних процедур“, – сказав 22 жовтня С. Власенко. Він висловив переконання, що публікація відеоматеріалів – „це сплянована акція“ і „це дійство повністю залежить від Віктора Януковича“. Він нагадав, що Ю. Тимошенко вимагає повернути її назад в Качанівську колонію через неможливість лікуватися під постійним відеонаглядом. (Bi-Bi-Ci)

„Не чинить зла...“

(Закінчення зі стор. 1)

чи можливих фальсифікацій національним і міжнародним спостерігачам.

Закликаємо учасників виборів, а понад усе – працівників Центральної виборчої комісії та кожної виборчої дільниці: не ставайте співучасниками зла. Не виправдовуйте себе думкою, що від вас нічого не залежить. Ви не є заручниками ситуації. Ви не є гвинтиками системи. Кожен антилюдський задум ставав можливим для здійснення завдяки слабкодухій думці мимовільних виконавців про їхню нібито непричетність. Ви – причетні, бо обрали відповідальність. Від вас залежить чесність у підрахунку голосів – вибору людей, а отже, наша спільна доля. Не втрачайте гідності, вона занадто важлива для нас усіх. Не зігніться під злом.

Цей імператив – не мовчати і не стояти осторонь, коли перед твоїми очима зло, – однаковою мірою стосується й нас, учасників Ініціативи „Перше грудня“.

Саме тому ми звертаємося до нинішньої влади в Україні: не покладайтеся на те, що нечесним шляхом можна здобути тимчасового успіху, – він обернеться катастрофою, якщо людська безнадія перетвориться на ненависть.

Нинішня влада на чолі з Президентом України несе пряму відповідальність за демократичний і вільний характер виборів. Той факт, що жодна державна інституція в Україні не користується авторитетом і довірою людей, є важкою оцінкою вашої діяльності. Запам'ятайте ці слова – вони є простою і неголосною людською правдою, проти якої маліють і стають немічними будь-які виверти і виправдання.

Ваше ставлення до людей – зрозуміле. Ваші наміри і дії – достатньо прозорі. Ілюзій немає. За останні два роки ви майже не чули свого народу, хоч саме він мав би бути найбільшою опорою для будь-якої доброї справи, що її б

плянувала цивілізована влада.

Те, як відбудуться парламентські вибори 2012 року, є межею, за якою оцінки українського суспільства і світової спільноти можуть стати вироком.

Жодні помилки попередників не виправдовують свідомі злочини наступників. Вас оцінять за вашими ділами.

Без надії, однак, з особистим зусиллям, зі спокоєм, спираючись на свій досвід і пройдений шлях, закликаємо вас: не чинить зла, воно повернеться проти вас. Не зупиняйте Україну.

Але найбільшу відповідальність ми як суспільство повинні взяти на себе.

Ці слова мають практичний сенс і конкретний вияв.

Ми віримо у великий потенціал активності українських громадян.

Мури, які вже падали під наступом людей, неминуче впадуть знову.

Ясна і добра перспектива для України – досяжна. Вона залежить від нашої здатності навчитися діяти як один національний і громадянський організм, визначати і змінювати владу, чути один одного і досягати мети.

Небайдужістю і особистим зусиллям ми повинні відновлювати і щоденно виховувати в собі інстинкт господаря, чия колективна воля – конструктивна або протестна – є наймогутнішою силою у рідній країні.

Україна існуватиме й після виборів – вона назавжди.

Хай за українською надією стоїть не ілюзія, а велике зусилля людей. Не мовчіть про зло. Не ставайте співучасником зла.

Не чинить зло. Не плекаймо ілюзій. Зробімо вибір. Берімо відповідальність на себе. Усе залежить лише від нас усіх.

В'ячеслав Брюховецький, Богдан Гаврилишин, Семен Глузман, Володимир Горбулін, Кардинал Любомир Гузар, Іван Дзюба, Мирослав Маринович, Мирослав Попович, Євген Свєрстюк, Вадим Скурятівський, Ігор Юхновський.

АМЕРИКА І СВІТ

■ Останні дебати завершилися

БОКА-РАТОН, Флорида. — Треті й останні телевізійні дебати перед президентськими виборами завершилися. Вони відбувалися 22 жовтня у Лінському університеті, у місті Бока-Ратон, штат Флорида. Чинний Президент – демократ Барак Обама і його суперник від Республіканської партії Міт Ромні півтори години обговорювали міжнародну політику США і проблеми національної безпеки. Щодо проблем – на першому місці були події на Близькому Сході: Лівія, Сирія, Іран, Єгипет, взаємини з Ізраїлем. М. Ромні намагався довести, що політичний курс Б. Обами шкодить репутації США на Близькому Сході, що Президент применшує загрозу з боку радикальних ісламістів. Він підкреслював, що Америка стоїть за свободу й демократію у світі, але її роля потерпає внаслідок незадовільного стану економіки. „3 арабською весною прийшла надія на поміркованість... але натомість ми бачимо хвилюючі події. У Сирії – 30 тис. цивільних жертв, у Лівії – напад терористів, четверо наших громадян загинули, північна частина Малі захоплена терористами „Аль-Кайди“, в Єгипті – Мусульманське братство, – каже М. Ромні. – Але найбільша загроза – Іран, який на чотири роки наблизився до ядерної зброї“. Б. Обама відповідав не менш наступально, стверджуючи, що Ізраїль залишається найближчим союзником Америки в регіоні, що він, Б. Обама, ніколи не допустить, щоб Іран заволодів ядерною зброєю, а щодо Лівії, то, на думку Б. Обами, М. Ромні хибно розуміє ролі Америки у тій країні. Суперники були гідні один одного. Напередодні дебатів опублікували результати останнього опитування потенційних виборців, на замовлення телемережі NBC та газети „The Wall Street Journal“. За цими даними, Б. Обама і М. Ромні мають абсолютно однаковий індекс популярності – по 47 відс. Чи це означає, що наслідки дебатів можуть вплинути на настрої виборців? Важко сказати, бо настрої – річ мінлива. (Радіо „Свобода“)

■ Помер Джордж МакГоверн

СУ-ФОЛС, Південна Дакота. — У США на 91-му році життя помер Джордж МакГоверн, колишній американський сенатор та суперник Річарда Ніксона від Демократичної партії на виборах 1972 року. За словами родичів, він помер у „госпісі“ в місті Су-Фолс, що в Південній Дакоті. Під час Другої світової війни Дж. МакГоверн був пілотом бомбардувальника. Потім він став відомим завдяки своїй активній позиції проти участі США у В'єтнамській війні. Окрім програшу президентові Р. Ніксону в 1972 році, Дж. МакГоверн запам'ятовується ще двома неуспішними для нього президентськими кампаніями: 1968 і 1984 років. (Bi-Bi-Ci)

■ Папа канонізував індіанку

ВАТИКАН. — Індіанка Катері Текаквіта стала однією з семи канонізованих святих, чий імена проголосив Папа Бенедикт XVI, починаючи новий етап у поглибленні віри послідовників Церкви. Понтифік назвав імена нових святих під час церемонії, присвяченій початку „Року віри“, що відбулася на площі св. Петра в Римі. Катері Текаквіта, яка жила в XVII ст., вразила місіонерів своєю духовністю. Серед інших святих – черниця, яка доглядала за пацієнтами лепрозорію на Гаваях, та французький місіонер, убитий на Мадагаскарі. Лик святих у Римо-Католицькій церкві отримують особи, чиє перебування на небесах визнано офіційно. Того ж дня вдосвіта паломники-індіанці в головних уборах з кораликами та пір'ям співали хвалебні пісні на честь К. Текаквіти. Жінці, яка народилася на території нинішнього штату Нью-Йорк і померла в сучасній Канаді, приписують чудотворні дії. У Ватикані вірять, що вона врятувала життя дитині-індіанцеві, яка вмирала від бактерій, що руйнували її тіло. За рішенням церкви, це стало останнім чудом, необхідним, аби визнати її святість. Канонізація К. Текаквіти, окрім іншого, буде потужним знаком підтримки для індіанських католиків. Вони часто зазнають критики у своїх общинах за те, що прийняли християнську віру, яку дехто вважає нав'язаною європейськими колонізаторами. К. Текаквіта, подекуди відома нині як Лілія могоків, померла у віці 24 роки. („Кореспондент“)

ТОЧКА ЗОРУ

І це каже ніби історик...

Йосиф Сірка

У програмі „Велика політика“ каналу „Інтер“ (канал належить олігархам Валерієві Хорошковському та Дмитрові Фірташові) у дискусії з істориками Міністер освіти України Дмитро Табачник „закинув“ націоналістам: мовляв, „комуністи вибачилися за помилки“, а націоналісти – ні. Дослівно: „Я говорю про те, що якщо комуністи почали свій шлях очищення, хоч і не пройшли його до кінця, то ви його і не починали“.

Цим своїм виступом одіозний міністер перевершив усі свої „наукові досягнення“!

По-перше, лист Микити Хрущова, зачитаний на XX з'їзді партії 1956 року, не був початком очищення, бо „критика“ вождя Йосифа Сталіна була таємною, і забрало роки, поки про неї довідалися і непартійні громадяни.

По-друге, про яке очищення можна говорити, коли й сьогодні в Україні ставлять пам'ятники катові Й. Сталінові.

По-третє, коли б комуністи України (українськими комуністами їх ніхто не наважиться назвати) спробували очиститися від успадкованого бруду, то вже давно б зникли не тільки з політичної сцени в Україні, але й з її території!

Перед численними глядачами телебачення Д. Табачник прирівняв репресивну комуністичну систему, яка силою зброї і мільйонних вбивств панувала в Україні, з визвольним рухом, з патріотами, які готові були віддати (і тисячі віддали)

життя за вільну Україну.

„Історик“ Д. Табачник досі не годен усвідомити, що українці ніколи не боролися за владу над іншими, але за свою волю! Не займали чужих територій, не накидали іншим свої порядки, не організовували концентраційних таборів для своїх противників, не нав'язували іншим своєї релігії, своєї мови, своєї культури, своїх кордонів.

Якби Д. Табачник справді був істориком, дослідником українського минулого, то вже давно прийшов би до цих запитань: хто повинен вибачитися за 10-12 млн. замордованих голодом українців? Хто повинен вибачитися за знищення Українських Автокефальної і Греко-Католицької Церков та їхніх єрархів? Хто повинен вибачитися за знищення українських комуністів Західної України? Хто повинен вибачитися за знищення української інтелігенції 1936-1937 років?

Якщо ж „історик“ Д. Табачник береться за осуд ОУН, то принаймні мав би відвідати Музей Степана Бандери, або прочитати хоч одну з десятків книжок про нього – про людину, яку вбив кремлівський агент саме за те, що він був символом боротьби за незалежну Україну... у якій, на жаль, стало можливим, що неук-історик керує Міністерством освіти.

Вибаченням Д. Табачника перед усіма українцями була б не тільки його резигнація з посади, але й еміграція з України, яку він так ненавидить.

Торонто

Євросуд розглядає скаргу Юлії Тимошенко

СТРАСБУРГ, Франція. – 15 жовтня Європейський суд з прав людини почав розглядати скаргу, подану ув'язненою Юлією Тимошенко, колишнім прем'єр-міністром України. Про це повідомив в інтерв'ю для „Українських новин“ депутат Верховної Ради Сергій Власенко. Він розповів, що в скарзі йдеться про порушення низки статей Європейської конвенції про захист прав людини, однак, базовою серед них є ст. 6 (право на справедливий судовий розгляд) у комбінації зі ст. 18 (межі використання обмежень відносно прав).

Відповідаючи на запитання журналістів, С. Власенко припустив, що скарга може слухатися не у відкритому режимі, а в режимі письмового провадження. Він зазначив, що, на його думку, для вирішення цієї справи слухання у відкритому режимі не обов'язкове, бо з юридичного погляду справа дуже проста.

„Очевидним і безперечним є порушення Європейської конвенції у справі Юлії Тимошенко“, — сказав С. Власенко. Він уточнив, що використання ст. 18 є фактично розглядом питання про політично мотивований суд над Ю. Тимошенко.

А президент Європейської комісії Жозе Мануель Баррозу під час зустрічі з дочкою Ю. Тимошенко Євгенією Тимошенко і заступником голови партії „Батьківщина“ Григорієм Немирею, колишнім віце-прем'єр-міністром, у Букарешті (Румунія) заявив, що Єврокомісія наполягатиме на повній політичній реабілітації колишнього прем'єр-міністра України Ю. Тимошенко.

Є. Тимошенко інформувала президента Єврокомісії про стан здоров'я своєї матері.

Своєю чергою, говорить в повідомленні, Ж. М. Баррозу просив передати свої найтепліші побажання Ю. Тимошенко. „Ми думаємо про вас. Ми робили й робитимемо все для того, щоб ви були, беззаперечно, звільнені. Наполягатимемо на вашій повній політичній реабілітації“, — підкреслив президент Єврокомісії.

Крім того, учасники зустрічі обмінялися думками щодо перебігу виборчого процесу в Україні. „Вибори і розвиток ситуації з політичними в'язнями в Україні є тестом на відданість вашої країни європейським цінностям“, — підкреслив Ж. М. Баррозу.

Також прес-служба „Батьківщини“ повідомляє, що президент Парламентської асамблеї Організації безпеки і співробітництва в Європі Рікардо Мільорі підтримує незаконно ув'язненого провідника опозиції Ю. Тимошенко.

Під час виступу на конгресі Європейської Народної партії, який відбувався у Букарешті 17-18 жовтня, він підкреслив, що присутність на форумі дочки незаконно засудженого провідника опозиції Є. Тимошенко — дуже важливий факт.

„Прошу підтримати її, її матір, яку незаконно арештували. Усе це мені нагадує режим у Білорусі, нагадує режим Лукашенка“, — зазначив президент ПА ОБСЄ.

УНІАН

Відійшов у вічність бл. п. Єпископ Роман Даниляк (1930-2012)

Світовий Конгрес Українців та Конгрес Українців Канади висловлюють глибоку скорботу у зв'язку з відходом у вічність 7 жовтня Єпарха Торонтської єпархії Української Греко-Католицької Церкви Романа Даниляка.

Смерть Преосвященного Владика є великою втратою не тільки для родини, але й для всієї Церкви та української громадськості в Канаді.

Життєвий шлях Єпископа Р. Даниляка був наповнений вірною службою Богові, яку він розпочав у 1957 році як священник Української Греко-Католицької Церкви в Канаді. Після здобуття ліценціату з богослов'я та докторату з канонічного і цивільного права Владика довгі роки займав почесний пост радника Папської комісії у Ватикані з перегляду східного канонічного права, а також був каноні-

ком папської базилики Санта Марія Маджоре в Римі. Преосвященний Владика Кир Р. Даниляк постійно дбав про зміцнення релігійного життя українців, про збереження і примноження духовних надбань нашого народу.

Парастаси за душу бл. п. Владика Р. Даниляка відслужено у церкві св. Йосафата (110 Franklin Avenue) 9 і 10 жовтня, похоронна відправа відбулася 11 жовтня. Покійний Владика спочив на цвинтарі св. Володимира в Оквіл (1280 Dundas St. West, Oakville, Ontario).

Родина просить пом'янути Єпископа Романа Даниляка у Ваших молитвах. Замість квітів на могилу покійного прохання скласти пожертви на: „Bishop Danylak Seminary Fund“.

Світовий Конгрес Українців,
Конгрес Українців Канади

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

Інквізиція у сучасній Одесі

Сергій Горицьвіт

ОДЕСА. – Три тижні поспіль на Грецькій площі міста, де була представлена унікальна інсталяція Оксани Мась „Вівтар націй“ (див. „Свободу“ від 22 червня), місцеві монархісти з благословення Митрополита Одеського й Ізмаїльського Української Православної Церкви Московського патріархату Агафангела (Савіна) проводили акцію „вигнання біса“ з цього твору й анатемствують українську художницю. 8 липня мені випало бути свідком багатогодинної інквізиторської розправи над О. Мась.

Невдоволення одеських монархістів викликало те, що „Вівтар націй“ торік з великим успіхом експонувався на Венеційському біенале. На ньому відтворені фрагменти знаменитого Ієнтського вівтаря братів Ван-Ейків з допомогою писанок, на яких почасти зображені й людські гріхи. А це, на думку Агафангела, блюзнірство, яке слід анатемствувати.

Понад чотири години тривав розгул проросійських шовіністичних організацій під прапором монархістів з написом: „За веру, царя и отечество!“. Промовці вимагали відродити імперію на теренах „трьох братніх республік“, безкарно ляляти незалежність України, звучали у записках пісні на кшталт вояничого „Русского маршу“.

Учасники виходили на Грецьку площу мало не щодня з пля-

катами проти „Вівтаря націй“ та художниці. Учасники протесту не зважають на те, що твір О. Мась отримав благословення Вселенського патріарха Варфоломія, що на відкритті інсталяції у Венеції були представники всіх конфесій, дозвіл на її встановлення у храмі дав Ватикан.

Фіналу цього знущання ніхто з журналістів не дочекався. Два дебелих чоловіки, яким була доручена роля катів інквізиції, палили великий портрет, на якому О. Мась було зображено на тлі пекельного полум'я.

Акція „вигнання біса“ стала ще проявом зручним пропаганди нав'язуваного Москвою так званого „Русского міра“.

Учасники акції „вигнання біса“ в Одесі. (Фото: Сергій Горицьвіт)

Віктор Янукович...

(Закінчення зі стор. 1)

московського журналу „Експерт“ Андрій Блінов вважає, що В. Янукович приїхав до Москви, „щоб заручитися моральною підтримкою Кремля перед виборами до Верховної Ради. Тому не варто очікувати від цієї зустрічі жодних далекосяжних перспектив“.

Подібну думку висловила в коментарі для Радіо „Свобода“ політолог Олеся Яхно: „Навряд чи буде оприлюднена конкретна домовленість, бо до зими є ще якийсь час, і російська сторона, швидше за все, знову схоче шантажувати, затягувати до останньої межі, коли вже треба буде щось вирішувати. Покищо нова українсько-російська газова війна не потрібна жодній зі сторін, однак, знаючи, як важливо для провладної партії перед виборами зберігати російську прихильність, Путін може домагатися додаткових поступок в галузі економіки“.

Ще відвертіше висловився на рахунок незбалансованих українсько-російських взаємин колишній директор київського Національного інституту стратегічних досліджень Юрій Рубан: „Києву бракує твердості та розуму, а Москві – адекватності та ідеологічної незакомплексованості. Зараз Москва вимагає ясності у ключовому для неї питанні – чи входить Україна до Митного союзу. Поки Путін не отримає чіткої відповіді на нього, про решту складних двосто-

ронних питань годі й говорити. Існування України як незалежної держави, за словами Путіна, – найбільша геополітична катастрофа ХХ століття. Російська політика орієнтується на відновлення „русского міра“. Крім ідеологічності, там є й цілком прагматичні інтереси. Великому російському капіталові, який тепер має владу, потрібні нові ринки збуту, доступи до портів. З погляду безпеки, Росія потребує людських ресурсів. Включення України до „русского міра“ – це питання життєвих російських інтересів“.

Як того ж дня, 22 жовтня, повідомила газета „Кореспондент“, під час зустрічі з В. Путіним В. Янукович заявив про необхідність поглиблювати стосунки України з Митним союзом: „Ми вважаємо, що співпраця з Митним союзом буде приносити користь нашим товаровиробникам. Ми повинні глибину цих відносин збільшувати, це буде приносити економіці лише користь“.

Зі свого боку, В. Путін за підсумками зустрічі з В. Януковичем зробив для преси таку заяву: „Переговори підтвердили, що розвиток взаємодії і партнерства між Росією і Україною – це наш спільний стратегічний вибір. Він спирається насамперед на міцні узи дружби між двома народами, і як би не склалася політична кон'юнктура, розумної альтернативи такому підходу нема“.

Згідно з наближеною до Кремля московською газетою „Коммерсант“, під час зустрічі В. Януковича з В. Путіним не було досягнуто конкретних домовленостей у сфері постачання газу та транзиту через українську територію, оскільки російська сторона знайшла „розбіжності у підходах щодо деяких аспектів газової теми – таких, як ціноутворення і обсяг закупованого Україною газу“.

Також ця газета повідомляє про документи, все ж підписані на зустрічі у Москві 22 жовтня. Це міжурядова угода „Про порядок пересування військових формувань Чорноморської флотії Російської Федерації на території України“, протокол про взаємне постачання товарів в рамках виробничої кооперації, і зміни до чинної угоди „Про редакцію“, тобто про порядок видання нелегальних мігрантів, які потрапили на територію України через українсько-російський кордон.

(Радіо „Свобода“, „Газета по-українськи“, „Коммерсант“)

Уточнення

У вістці „Український фестиваль відбувся у Випані“ (12 жовтня, автор Левко Хмельковський) згадано деяких спонзорів фестивалю. Між найбільшими жертводавцями, в додатку до тих організацій згаданих у вістці, були також Спілка Української Молоді та Академія Українознавства для Малюків. Список усіх жертводавців – а їх було понад 100 – можна знайти на вебсторінці центру: www.uacsnj.org. У вістці також слід було згадати, що співголовами фестивального комітету були Оксана Лодзюк-Кривулич і Христя Сизоненко.

АМЕРИКА І СВІТ

„Newsweek“ припиняє друкуватися

НЮ-ЙОРК. — Після майже 80 років домінування на американському ринку періодичної преси, популярний тижневик „Нюзвік“ оголосив 21 жовтня про перехід у виключно цифровий формат. Останнє друковане число журналу вийде у продаж у грудні цього року. Рішення закрити друковану версію „Нюзвік“, за словами керівництва, було спровоковане падінням прибутків від реклами та зміною смаків читачів, які сьогодні віддають перевагу отриманню інформації з електронних джерел. У виданні обіцяють, що перехід на цифровий формат допоможе редакції зосередитися на розвитку популярних сьогодні форматів журналістики, а заодно, збереже від вирубки тисячі дерев. („Голос Америки“)

Л. Армстронг – від героя до ошуканця

НЮ-ЙОРК. – Міжнародна спілка велогонщиків підтримала висновки антидопінгового агентства США і відкрила шлях до позбавлення американця Ленса Армстронга семи титулів переможця „Тур де Франс“. Після багаторічного розслідування американські слідчі дійшли висновку, що Л. Армстронг організував у своїй команді небачену раніше систему вживання заборонених стимулюючих препаратів, які не могли виявити тогочасні тести. Розслідування антидопінгового агентства викриває реальність, яка ховалась за іміджем унікального спортсмена, котрий пережив рак, сім разів виграв „Тур де Франс“, заснував благодійний фонд та став взірцем мужності та сили духу. Як стверджують слідчі, Л. Армстронг роками використовував заборонені препарати сам, та примушував до цього членів команд, за які виступав. Л. Армстронг продовжує заперечувати, що вживав заборонені препарати, але не оскаржує рішення антидопінгового агентства. Декому це важко зрозуміти, адже за всю свою кар'єру спортсмен без проблем пройшов понад 500 перевірок на допінг. Л. Армстронг говорить, що просто втомився вести багаторічну юридичну боротьбу, про що заявив ще у серпні під час участі у неофіційних велозмаганнях. („Голос Америки“)

Б. Іванішвілі – прем'єр-міністр Грузії

ТБІЛІСІ, Грузія. — Президент Грузії Михайло Саакашвілі 17 жовтня вніс у парламент кандидатуру Бідзіна Іванішвілі на пост прем'єр-міністра країни, повідомила прес-секретар глави держави Манана Манджгаладзе. „За конституцією, призначений прем'єр-міністр зобов'язаний протягом 10 днів представити повний склад нового уряду на затвердження парламенту“, – заявила М. Манджгаладзе. Б. Іванішвілі очолює коаліцію „Грузинська мрія“, що перемогла на парламентських виборах 1 жовтня і отримала 83 місця в парламенті. (Bi-Bi-Ci)

У справі „наклепів“

МОСКВА. — 2 жовтня Представник Організації безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЕ) з свободи слова Дуня Міятович позитивно оцінила прагнення українського уряду відступити від спроб запровадити відповідальність за наклеп. Вона сказала, що „уряд нібито готовий відступити, і це гарна новина“. Про це вона говорила, виступаючи на конференції Європейської федерації журналістів (ЕФЖ), яка відбулася в Москві під гаслом „ЕФЖ іде на Схід“. Д. Міятович наголосила у своєму виступі, що безпека журналіста лишається першочерговою для ОБСЕ. Як позитивний факт вона оцінила ухвалення резолюції ООН на тему безпеки журналіста, але при цьому наголосила на необхідності втілити цю резолюцію в життя. Позитивно вона оцінила також той факт, що цього року в зоні ОБСЕ не було вбито жодного журналіста. Однак, за словами Д. Міятович, в деяких країнах журналісти сидять у в'язницях. Тривають напади на журналістів, інші спроби зашкодити свободі слова. Доповідка наголосила на необхідності перешкодити переслідуванню журналістів. Конференція ЕФЖ відкрилася 1 жовтня в Москві. У ній брали участь делегації Незалежної медіа-профспілки і Національної спілки журналістів. (Прес-служба „Медіа-профспілки“)

Нестерпний тягар податків

Владі „регіоналів“, бездарній в політиці, економіці і культурі, все ж вдалося у дечому надати окупованій ними державній системі України унікальності – тільки, на жаль, в негативному розумінні цього слова. Ось один з „рекордів“ її понаддворічного господарювання: як засвідчив у своєму звіті Світовий банк, на сьогоднішній день Україна займає перше місце у світі за кількістю сплачених її громадянами податків. Їх – не до подумання! – 135. А ось як „відстали“ від України нормальні демократичні країни: Гонгконг має тільки три податки, Швеція, Норвегія, Грузія – чотири, Сингапур – п'ять, Франція – сім, Великобританія, Чехія, Голяндія, Португалія, Еспанія – вісім, США – 11.

Нарешті деякі з урядовців-економістів, усвідомивши очевидну абсурдність цієї ситуації, заговорили про близькі зміни у Податковому кодексі. Віце-прем'єр-міністр Сергій Тігіпка, наприклад, запевнив, що відразу після жовтневих парламентських виборів влада реформує систему оподаткування, але так, „щоб значно не зменшувати податкового навантаження“. Що насправді означає таке „реформування“, видно з коментаря податково-юридичного експерта Володимира Котенка (Радіо „Свобода“, 11 жовтня): „Згідно з плянами Тігіпка, кількість податків зменшиться не за рахунок скасування якихось видів зборів, а за рахунок їхнього об'єднання в один податок. Це спростить податкову звітність, але не може вважатися реформою“.

Подібний висновок з „реформаторства“ С. Тігіпка зробив і колишній міністр економіки України, професор Володимир Лановий: „Від арифметичної зміни кількості податків інвестиційний клімат в Україні не зміниться, оскільки чинний Податковий кодекс написаний на принципах, які повторюють радянську податкову модель. 62 організації та органи влади мають право зупинити роботу підприємств будь-якої форми власності. Тобто, фактично, неможливо працювати, неможливо протистояти нахабству податкових органів, податкової міліції. Тут питання – у загальній суспільній атмосфері, у ставленні до приватної власності, у виконанні конституційної норми про недоторканість приватної власності“.

У третьому кварталі 1912 року закордонні інвестори оцінили підприємницький клімат України на „двійку“ з кількома сотими (з можливої „п'ятірки“). Це найнижчий показник від 2008 року, коли було започатковане таке дослідження. Підставові причини, котрі зумовили негативні оцінки інвесторів – все ті самі: нестерпний податковий тиск, корупція, політична нестабільність.

Загальний результат антинародної соціальної політики режиму „регіональної“ олігархії – невтішний: згідно з доповіддю німецької соціологічної компанії „Альянс“ („Звіт про світове багатство 2012 року“), за годину праці українець дістає в 16 разів менше, ніж пересічний європейець, платня якого становить 23 євро (244 грн.) за годину. За межею бідності нині в Україні перебуває вже 15.2 відс. населення. Реальність така, що коли навіть обидва члени української родини працюють – це ще не означає, що вони спроможні себе і своїх дітей забезпечити найнеобхіднішим.

ІСТОРІЯ

Сільська республіка Павла Гурського

Євген Цимбалюк

ІЛЬПИБОКИ, Рівненська область. – У той час, коли в Києві було проголошено Українську Народну Республіку, незалежна мініреспубліка утворилася у селі Ільпибоки Демидівського району. Її ініціатором став Павло Гурський, учасник урочистостей з нагоди проголошення Акта Злуки у 1919 році на Софіївській площі Києва. Він організував у селі український загін самооборони, який протягом декількох років протистояв різним недругам.

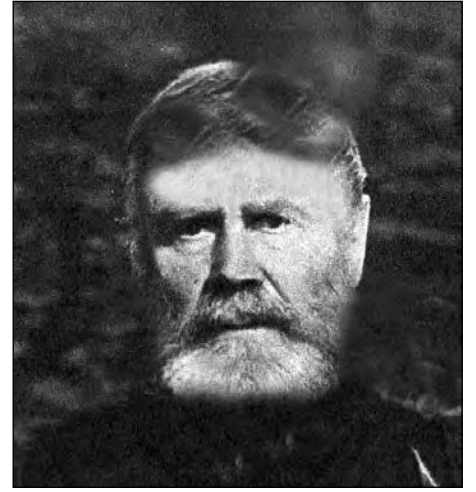
„Мій дід Павло Гурський був унікальною людиною, – розповідає Ганна Харчук. – Він вирізнявся богатырською статуєю, мав два з лишком метри зросту. Відзначався також могутнім голосом. Мав унікальну пам'ять. Був найосвіченішим у селі. До того ж, пройшов гарну муштру під час служби на панцерному кораблі „Потьомкін“.

Одружився П. Гурський з красунею Марусею з сусідньої Демидівки. Дружина переживала постійні ризики, адже її чоловік брав участь у збройних сутичках, і на нього навіть „йшли облавою“. Одного разу під час такої облави на польському цвинтарі він вліз до гробівця і там просидів декілька днів, доки поліція не вибралася з села.

Коли на західноукраїнських землях вкоренилася польська влада, П. Гурський почав чинити спротив, за що й потрапив до тюрми у Дубні. Дружина пішла провідати його, а коли повернулася додому, чоловік теж був вдома. З'ясувалося, що він влаштував у казематі вибух, а доки варта з'ясовувала, що й до чого, втік і подався через поля додому.

У рідних Ільпибоках П. Гурський створив загін самооборони, який забезпечував спокій усій громаді. П. Гурському підпорядковувалося до 100 чоловіків, котрі могли швидко зібратися та дати відсіч ворогові. Зброї вистачало, було навіть два кулемети.

Загін П. Гурського існував до

Павло Гурський

осені 1920 року. Довідавшись про умови Ризького договору, командир дійшов висновку, що подальше протистояння безглузде. Він наказав розформувати загін, а зброю приховати.

Польська влада заарештувала П. Гурського. Справа дійшла до суду, який відбувся в Любліні. У своєму заключному слові П. Гурський звинуватив польське військо в окупаційній діяльності.

Представник польського правосуддя не ризикнув дати підсудному навіть найменшу міру покарання. Українця випустили з в'язниці.

П. Гурський подався у радянську Україну, де після переходу кордону влада відразу заарештувала підозрілого. Коли його везли у вантажному вагоні, він вирвав з підлоги дошки і втік через отвір.

У селі, до якого потрапив хворий з поневірян П. Гурський, його врятувала бабуся, котра зналася на травах. Місцева влада запропонувала П. Гурському повчителювати у школі. Та недовго тривали лекції української мови. П. Гурського знову вистежили і завезли до Сибіру. Звідти на батьківщину прийшов лист, у якому П. Гурський розповідав про свої поневіряння, сподівався повернутися у рідне село. Але сліди П. Гурського назавше загубилися на засланні.

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: \$65.00 на рік, \$40.00 на півроку.

Для членів УНСоюзу – \$55.00 на рік, \$35.00 на півроку.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3041 E-mail: admin@svoboda-news.com
Оголошення	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3040 Fax (973) 644-9510 E-mail adukr@optonline.net
Передплата	Марійка Пенджола	☎ (973) 292-9800 x 3042 E-mail subscription@svoboda-news.com

„Music at
the Institute“

запрошує на Нью-йоркський дебют

„Ансамбль Створений в Канаді“

Субота • 3 листопада 2012 р. • год. 8:00 веч.

Участь візьмуть

Еліса Лі - скрипка
Шарон Вей - альт
Рейчел Мерсер - віолончель
Анджела Парк - фортепіано

У програмі:

Mahler Piano Quartet in A Minor (1876)

Jean Coulthard "Sketches from a Medieval Town"

Gary Kulesha "...and dark time flowed by her like a river..."

Dvorak Piano Quartet No. 2 E flat, Opus 87

Вступ 30 дол., члени УІА та сеньйори 25 дол., студенти 10 дол.
Після концерту перекуск

Ukrainian Institute of America, 2 East 79th Street, New York, NY 10075
У справі квитків або інформації просимо тел.: 212-288-8660 або писати: mail@ukrainianinstitute.org

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Право на власну думку – це і є демократія

Наші читачі звернули увагу на дискусійний спалах, що підкреслив різницю у поглядах двох дуже шанованих авторів „Свободи” – Ростислава Хомяка і Аскольда Лозинського (див. „Свободу” з 31 серпня і 21 вересня). Ми вважаємо, що це нормально – по-різному сприймати життєві явища, бачити різні аспекти суспільних проблем, мати на них різні відповіді. З огляду на це, нема жодних підстав для продовження цієї полеміки і для нагнітання пристрастей, бо цей шлях нікуди нас не приведе. Річ у тім, що редакція одержала низку відгуків, автори яких поділилися приблизно порівну: одні читачі – щиро на боці Р. Хомяка, інші – не менш щиро підтримують А. Лозинського. А це означає, що вони обидва у чомусь важливого мають рацію. Тому ми, аби мирно закінчити дискусію, вміщуємо тільки листа Юрія Ганаса, в якому знаходимо розважливий заклик до толерування різних поглядів та суспільно-політичних орієнтацій.

Шановна редакціє, дозвольте і мені докинути кілька слів до полеміки між Аскольдом Лозинським і Ростиславом Хомяком на сторінках „Свободи” (чч. 35 і 38) – цієї „завірюхи в чайникові”.

Вважаю, що аргументи „ad hominem” – а це вже не перша „vendetta” між тими двома особистостями – не повинні виявлятися в такому гострому, безкомпромісному тоні. Тим більше, що кожна сторона має свої раціональні підстави.

Особисто я підтримую принципово негативну позицію А. Лозинського стосовно зустрічей з оточенням Віктора Януковича. Це не викликає сумнівів: його антинародний, мафіозний режим мусить бути засуджений та повалений.

Щодо статей Р. Хомяка про

українську дійсність. Так, він схильний дивитися на неї з тієї точки зору, що „склянка напівповна”, тобто з похвальним почуттям оптимізму і з надією на позитивну розв'язку назрілих проблем. Погоджуюся, що в його матеріалах про Україну бракує критичного духу, належного осуду злочинного режиму В. Януковича. Зате ми повинні високо цінити великий життєвий та журналістичний досвід Р. Хомяка і його унікальний стиль вислову.

Тому пропоную заініціювати кроки до замирення між тими двома щирими українськими патріотами – А. Лозинським і Р. Хомяком.

Юрій Ганас,
Анкастер, Онтаріо,
Канада

Можна обмінюватися марками

Звертаюся до Вас з міста Вінниці, в якому проживаю вже 15 років, бо народився в Коломиї і навчався в Івано-Франківському медичному університеті. Працюю лікарем-стоматологом, очолюю Хмельницьке обласне товариство філателістів, яке входить до складу Асоціації філателістів України, і Подільську краєзнавчу асоціацію філателістів ім. Валентина Отамановського.

На жаль, тільки недавно довідався про „Свободу”. В вільний час займаюся краєзнавчими дослідженнями Поділля, завдяки чому натрапив на

публікації у Вашій газеті. Наразі рік за роком проглядаю архів в пошуках статей з філателії та історії. З радістю можу надавати інформацію про філателістичні події у Вінницькій і Хмельницькій областях.

Можливо, когось зацікавить можливість обмінюватися поштовыми марками з колегами в Україні. Надаю адресу: а/с 6360, Вінниця, 21030 Ukraine. Тел. (380-432) 528-018 або (380-94) 904-6018.

Юрій Козак,
Вінниця

Як „регіонали” готувалися до виборів

В Україні вже міцно вкорінилося поняття: „Не важливо, як голосують люди, важливо, хто підраховує голоси”. Минулі президентські вибори були зфальшовані парламентарські пройшли за тим же сценарієм. Вибірчі комісії були нашпиговані прихильниками „регіоналів” і сподіватися на їхню об'єктивність не доводилося. Проплачені „незалежні” опитування громадян вже заздалегідь подавали показники, на які будуть зфальшовані вибори. Грубо і цинічно використовували адмінресурс, тобто погрози зняти з посади тих, чий колективи не будуть голосувати за „регіоналів”. Продажні душі, кому байдужа доля України і хто продасть за гривню і рідну маму, так і роблять, як їм наказали. І ніхто зі спостерігачів цього не помітить, хоч би їх було і мільйон. Такий же підкуп відбувається при голосуванні „на дому” хворих та інвалідів.

Заміна бюлетеню при підрахунку результатів виборів – ще один спосіб фальсифікації. При цьому підмінюють бюлетені сотнями і тисячами, вилучаючи „не так” проголосовані бюлетені і підмінюючи їх такою ж кількістю бюлетенів (заздалегідь проголосованих за „регіоналів”). Після цього можна сто разів перерахувати бюлетені і ніяких порушень не виявити.

Все це робиться так, щоб не помітили ні політичні противники, ні спостерігачі. А всі ті відеокамери на виборчих дільницях – то іграшки для довірливих і простаків, як це було і на виборчих дільницях в Росії.

Ми ж знаємо, що Віктор Янукович і його команда – то п'ята проросійська колона в Україні і вони повторюють все те, що робить Володимир Путін в Росії.

Роман Кукуруза,
Ранчо-Кордова, Каліфорнія

Хіба не подібна мовна ситуація?

Знаємо, що будителем Східної України був Тарас Шевченко (1814-1861), а таким же будителем західної гілки України – Галичини був о. Маркіян Шашкевич (1811-1843). Тут, як читач дуже цікавої і насиченої новими фактами книжки „Між вогнями” Романа Горака і Ярослава Гнатєва, бажано провести паралелі між мовною ситуацією в сучасній незалежній Україні і Галичині, що була під Австро-Угорською окупацією від 1772-го до 1918 року, а перед тим кілька століть – під польською. Ці окупації заподіяли Україні культурно-національне й духовне спустошення. Народ зберіг себе тільки завдяки своїй вірі і мові. Про власне історичне минуле українці нічого не знали, хіба те, що їм казали їхні окупанти. І хоч мова народу зберіглася, але її беріг і любив лише простий люд. Інтелігенція цуралася її – мовляв, не личить говорити хлопською мовою.

Польське населення Галичини було упревілейованим. Воно мало свою національно свідому еліту, впливову шляхту і фахівців з різних ділянок життя. Також і священики по церквах виголошували проповіді польською мовою.

Й от серед такого культурного й мовного занепаду з'являється людина в особі о. М. Шашкевича, яка в тій галицькій народній мові бачить великий інтелектуальний і духовний потенціал, закликаючи інтелігенцію не встидатися рідної мови, а говорити нею й розвивати її, щоб вона стала літературною. М. Шашкевич з своїми однодумцями оо. Яковом Головацьким та Іваном Вагилевичем усіма силами переконував в цьому байдужу до своєї мови інтелігенцію, яка у великій частині складалася з кліру. Серед цих духовних осіб були і т. зв. „твердоруси”

– москвофіли, які ставили шалений опір „Руській трійці”. Однак, зерно засіяне о. М. Шашкевичем, хоч і на необробленій ниві, дало плоди.

Один з його сподвижників поет о. Микола Устиянович скликав до Львова в 1848 році з'їзд „Руських вчених” і виголосив там знамениту промову, яка після 164 років не втратила свої вартості і до сьогодні зворушує душу та спонукує порівняти той час з сучасною мовною ситуацією в теперішній незалежній Україні, де й сьогодні не бракує своїх шкідників.

В історично короткому часі почин слабкого здоров'ям М. Шашкевича й його ідейних побратимів дав безмірно великі висліди: в 1848 році постає „Головна Руська Рада” – перша політична організація, яку очолив Митрополит Григорій Яхимович. 15 листопада 1858 року цей Владика дав розпорядження, щоб всі священики виголошували проповіді „чистою руською народною мовою”. В 1868 році засновано Товариство „Просвіта”, а п'ять років пізніше – Наукове Товариство ім. Тараса Шевченка.

Вищеподані події на мовнокультурній ниві були безпереваним і нестримним рухом вперед нашого кліру і світської інтелігенції у виборванні прав, або хоч гуманного трактування українського населення Галичини.

Галицькі українці-інтелігенти, яким пощастило читати „Енеїду” Івана Котляревського, твори Григорія Квітки-Основ'яненка, поезії Т. Шевченка, були захоплені. В них вже не було сумніву, що українська мова має стати літературною мовою всього українського народу.

Володимир Колюбінський,
Фініксвил, Пенсильванія

На світлині зображені... американці

Усю Україну заповнили велетенські плякати Партії Регіонів „Від стабільності до добробуту!” з зображенням щасливої родини в трьох поколіннях. Але на світлині зображені... американці! Ця фотографія куплена за 100 дол. в американській компанії „Shutterstock”. Модель її зберігається в головному бюро компанії за адресою: Shutterstock Images LLC, 60 Broad St., 30th Floor, New York, NY 10004. Отже, ніякого відношення до України ці люди не мають.

На думку Миколи Томенка, саме чужинці відчули „покращення життя” від діяльності Партії Регіонів. Він заявив, що „рівень тінювих оборудок влади та вивезення капіталів в інші держави за останні роки набув фантастичних масштабів. Тому не дивно, що їхні громадяни мали з цього зиск”.

Політтехнологам Партії Регіонів, яких ще називають „продавцями мрій” (серед них бачимо добре оплачуваних російських спеціалістів), можна лише поспівчувати. Не зображувати ж їм на передвиборних щитах голодних шахтарів, злидених пенсіонерів чи окрадених владою чорнобильців.

Щоправда, є і в Україні одна щаслива сім'я – Януковичів, та до неї й не підступитися. Тож і доводиться „позичити” за кордоном світлину щасливої родини.

Сергій Горичівіт,
Одеса

Американська родина на плякаті Партії Регіонів. (Фоторепродукція автора)

Футболісти України на стадіонах світу

Левко Хмельковський

Футбольні команди України беруть участь у відбіркових змаганнях Чемпіонату світу, який відбудеться у 2014 році в Бразилії, а також у змаганнях Ліги чемпіонів Європи і Ліги Європи.

Кваліфікаційні змагання Чемпіонату світу з футболу 2014 відбуваються у Європі від 7 вересня цього року до 15 жовтня 2013 року.

Вони визначають учасників Чемпіонату світу від Європейського союзу футбольних асоціацій (УЕФА). У турнірі беруть участь 53 команди — члени УЕФА. У фінал вийдуть 13 команд. Збірна команда України увійшла до групи Н, у якій грають також команди Англії, Чорногорії, Польщі, Молдови та Сан-Маріно.

7 вересня відбувся перший відбірковий тур, який збірна Украї-

ни розпочала пізніше – 11 вересня, змаганням зі збірною Англії. Вислід 1:1. 12 жовтня, граючи зі збірною Молдови у Кишиневі, на стадіоні „Зімбру“, збірна України втратила важливі точки. Вислід – 0:0. 16 жовтня в Києві, на стадіоні „Олімпійський“, збірна України поступилася команді Чорногорії з рахунком 0:1. Станом на 16 жовтня збірна України посідала в групі п'ять, передостаннє місце, маючи дві точки, тоді як Англія і Чорногорія мали вже по сім точок, Польща – чотири.

У змаганнях Ліги Європи беруть участь українські клуби „Металіст“ (Харків) і „Дніпро“ (Дніпропетровськ). Перший з них потрапив до групи F разом з командами „ПСВ Ейндговен“ (Голандія), „Наполі“ (Італія) та „АІК Стокгольм“ (Швеція). В групі K поряд з командою „Металіст“ змагають-

ся „Баер Левенкузен“ (Німеччина), „Русенборг“ (Норвегія) і „Рapid“ (Австрія). Обидва українські клуби є провідниками своїх груп після двох турів. Загалом, лиш три команди йдуть без втрат – діючий переможець турніру мадрідський „Атлетіко“, ліонський „Олімпік“ і „Дніпро“. Жодної точки не мають також три клуби: швейцарський „Янг бойс“, шведський „АІК“ та австрійський „Рapid“. У змаганнях Ліги чемпіонів Європи беруть участь донецька команда „Шахтар“ в групі E (також в цій групі грають „Челсі“ – Англія, „Ювентус“ – Італія і „Нордшеланд“ – Данія) і київська команда „Динамо“ в групі A (також в цій групі „Порту“ – Португалія, „ПСЖ Париж“ – Франція та „Динамо Загреб“ – Хорватія).

24 жовтня „Шахтар“ посів перше місце в групі, „Динамо“ – на третьому місці.

Наукове Товариство ім Шевченка
в Америці

запрошує
на
презентацію
книжки

д-ра Олеси Ніколаєнко
assistant professor in the Department of political Science
at Fordham University

“Citizens in the Making in Post-Soviet States”

(Routledge, 2011)

Після падіння Берлінської стіни виросло нове покоління, яке не має жодного досвіду життя в тоталітарних державах, але у пострадянському просторі спостерігається виникнення гібридних режимів між демократією й диктатурою. Як їм поводитися у новій політичній ситуації? Чи молоді люди довіряють нинішній владі? Яким уявляється Радянський Союз у свідомості сучасних підлітків? Чи молодь горда з того, що вона мешкає у цих нових державах? Ця книга намагається відповісти на ці питання, аналізуючи ставлення підлітків до демократії, влади і політичної спільноти в Україні та Росії.

У суботу, 3 листопада 2012 року

о год. 5-ій по пол.

В будинку НТШ

63 Fourth Ave (між 9-ою і 10-ою вулицями)
New York, NY 10003

**ЕВГЕН
ОСЦІСЛАВСЬКИЙ**
2-ий Заступник президента
Ліцензований Продавець
Страховання Життя
Ukrainian National Assn., Inc.
5 Stable Lane, Flemington, NJ 08822
Tel/ Fax: 908-782-5451
e-mail: eugenemaria@comcast.net

ОКСАНА СТАНЬКО
Ліцензований продавець
Страховання Життя
OXSANA STANKO
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
32 Peachtree Rd.
Basking Ridge, NJ 07920
Tel.: 908-872-2192; email: stankouna@optimum.net

Інтенсивні Курси Англійської Мови

Всі рівні володіння мовою • Англійська мова для підприємництва
Вдосконалення вміння писати і читати • Підготування до іспиту TOEFL

Повний вибір курсів Apple iMac Photoshop та Office for Mac
“English through the Arts” - Центр Діяльності

Spanish-American Institute

служить міжнародним студентам на Times Square від 1955 р.

215 West 43 Street, Times Square, NY 10036

Тел.: 212-840-7111 • Факс: 212-719-5922

Info@sai2000.org • www.sai2000.org

SKYPE: StudentClub • www.FaceBook.com/StudentClub

*This school is authorized under Federal Law to enroll non-immigrant alien students.
Registered by the Department of Education of the State of New York.*

2200 Route 10 West, Suite 109
Parsippany, NJ 07054
(973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899

ROXOLANA
INTERNATIONAL TRADE, LTD
e-mail: roxolanald@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ПАКУНКИ В УКРАЇНУ

МОРЕМ - АВІА

Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS.
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуйтеся нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте: (973) 538-3888.
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталога.
- Медикаменти на замовлення до України.

ROXOLANA Travel

- У нас можна замовити авіаквитки на будь-які авіакомпанії до більшості європейських країн.
- Візові послуги до України (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на літаковому.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

ROXOLANA Money Service

ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ В УКРАЇНУ:

\$100 - \$8	\$500 - \$12	\$900 - \$20
\$200 - \$10	\$600 - \$15	\$1000 - \$20
\$300 - \$12	\$700 - \$17	\$1500 - \$37.50
\$400 - \$12	\$800 - \$17	\$2000 - \$50

Маємо ліцензію на пересилку доларів.
Також пересилаємо в інші країни.

* Додаткова оплата за доставку.
Існують певні обмеження.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний“ з каталога
вміст пакунка:

борошно - 20 ф., гречка - 10 ф.,
олія - 1 гальон, тушонка - 3 ф., салами - 3
ф., родзинки - 3 ф., дріжджі - 1 ф.,
кава мелена - 2 ф., шоколад - 2 плитки.
Ціна \$99 за 51 ф.

1-888-PAKUNOK (725-8665)

ШАНОВНІ ДОПИСУВАЧІ! Щоб прискорити опублікування в газеті
Ваших статей, листів та інших кореспонденцій, просимо надсилати їх до
редакції електронною поштою svoboda@svoboda-news.com у форматі DOC.

АНДРЕЯ ХАЛУПА
журналіст і автор книжки

ОРВЕЛ І БІЖЕНЦІ
Невідома історія книжки
«Колгосп тварин»

виголосить доповідь з
ілюстраціями про свою книжку

**В СУБОТУ
10 ЛИСТОПАДА 2012 р.
о год. 7:30 веч.**

Вступ: 15 дол.;
10 дол. члени, сеньйори;
5 дол. студенти
(вступ включає перекуску
після програми)

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
222 East 6th Street
New York, NY 10003
Tel: 212.228.0110 Fax: 212.228.1947
info@ukrainianmuseum.org
www.ukrainianmuseum.org

Замовляйте квитки онлайн:
www.ukrainianmuseum.org
Години Музею:
від середи до неділі
11:30 ранку – 5:00 год. по пол.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Д-р Роман Трач вдостоєний медалі Григорія Сковороди

Д-р Роман Трач

Професор психології у коледжі св. Джона Фішера в Рочестері, Нью-Йорк, д-р Роман Трач вдостоєний медалі Григорія Сковороди від Національної академії педагогічних наук України.

Перейшовши на пенсію, д-р Р. Трач вже понад 15 років співпрацює з науковцями Інституту психології ім. Григорія Костюка в Києві як консультант у створенні п'ятимовного (українсько-російсько-англійсько-німецько-французького) словника з психології.

Д-р Р. Трач також бере активну участь у праці семінарів та конференцій, що їх організує Інститут психології в Києві та в інших наукових центрах України (Рівне, Івано-Франківськ), і публікує статті в наукових журналах України на теми оптимального розвитку особи з точки зору гуманістичної психології. Гуманістична психологія є третьою і найновішою течією сучасної психології, дві перші – це природничо-наукова психологія і психоаналіз.

Д-р Р. Трач помітив в українських психологах велике зацікавлення західною гуманістичною психологією. Це привело його до думки

видати збірку праць головних західних авторів з цієї ділянки. Запросивши до співпраці проф. Георгія Балла з Інституту психології, на спілку з ним д-р Р. Трач зредагував і посприяв фінансуванню двох томів „Антології гуманістичної психології“, які появились у Києві. До обидвох томів д-р Р. Трач написав вступні статті та інформаційні довідки про кожного з авторів, чий праці включені в обох томах антології.

В 2005 році д-ра Р. Трача запросили виголосити доповідь на пленарному засіданні Першого всеукраїнського конгресу психологів в Києві. Його доповідь мала тему: „Про повністю функціонуючу особу“.

У даний час д-р Р. Трач працює над перекладом з німецької мови на українську великої книги німецького психолога Філіпа Лерша „Структура особи“. Ф. Лерш був головним німецьким гуманістичним психологом в

1930-1970 роках. Його твір є основоположним для людинознавчої психології. Оскільки переклад, редагування та видання цілої книги Ф. Лерша планується на наступних кілька років, д-р Р. Трач організував окреме видання вступної частини книги „Пролегомени до психології як людинознавчої науки“. Ця книжка вийшла в Києві у видавництві „Пульсари“ в 2008 році і отримала дуже схвальні рецензії.

За плідну працю для української науки в 2006 році д-р Р. Трач був обраний закордонним членом Національної академії педагогічних наук України, а Національний університет „Києво-Могилянська академія“ обрав його своїм Почесним професором психології.

Д-р Р. Трач є членом Американської Психологічної Асоціації, Наукового Товариства ім.Шевченка в Америці та Української Вільної Академії Наук у США.

Ансамбль „Зоряни” виступив на „Триzubівці”

Роман Лужецький

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 26 серпня на Українсько-американській спортивній оселі „Триzub“ відбувся Фестиваль української культури, у якому взяли участь понад 2,500 гостей та учасників свята. Усіх тепло вітав з Днем Незалежності України президент УСО „Триzub“ Данило Ниш. Головна програма почалась спільною молитвою, яку провів о. Тарас Науменко з собору св. Володимира у Філядельфії, та виконанням державних гімнів України й США.

Мистецьку частину програми відкрили ведучі Євген Луців і Таня Гусар. Концерт розпочався виступом Академічного театру музики, пісні і танцю „Зоряни” Кіровоградської обласної філармонії (художній керівник – Народна артистка України Антоніна Червінська).

Ансамбль „Зоряни” своїм виступом на „Триzubівці” приніс велике задоволення глядачам, як і гра оркестри під керівництвом Заслуженого артиста України Дмитра Притули. Дзвінким голосом зворушила присутніх солістка Тетяна Яковенко.

Заслужений працівник культури України, директор філармонії Микола Кравченко розповів про історію створення колективу у 1989

році – з метою відродження програми народного ансамблю танцю України „Ятрань”, створеного патріархом хореографії, Народним артистом України Анатолієм Кривожиною.

Виступ „Зорян” прокоментував Тарас Левицький – художній керівник ансамблю „Волошки” з Філядельфії, який сказав, що спільні зусилля ансамблів „Волошки” та „Зоряни” привели український колектив до США.

Концерт продовжив виступ танцювального колективу „Десна” з Канади під керівництвом Люби і Юрія Грекових, який представив низку народних танців.

На святі виступила скрипалька зі Львова Інеса Тимочко-Декайло. На закінчення ансамбль „Вокс Етніка” з Нью-Йорку розважав присутніх до ночі, виконуючи українські народні пісні в новій інтерпретації і захоплюючи до танцю.

Господарі оселі організували гуляння, народний ярмарок українського одягу, ікон та смачну їжу.

На закінчення заступник президента УСО „Триzub” Ярослав Козак щира подякував всім учасникам свята і закликав спільними силами допомагати збереженню демократії в Україні.

Ансамбль „Зоряни”. (Фото: Роман Лужецький)

Certificate & IRA Special

Спеціальні вищі відсотки на Сертифікати та Пенсійні Рахунки

2.00%^{*APY}	5 yr. term
0.55%^{*APY}	9 mo. term

*APY=Annual Percentage Yield. \$500 minimum opening deposit. UFCU reserves the right to discontinue or modify this offer at any time. Rates subject to change without notice, however the interest rate and APY are fixed for Certificates and IRA Certificates and will be in effect for the term of the account. Penalties for early withdrawal. Fees could reduce earnings in the account. The APY is based on an assumption that interest/dividends will remain on deposit until maturity. To open an account, you're required to establish membership by opening a Share Savings Account with a required \$50 minimum deposit.

Effective 9/25/12

UKRAINIAN FEDERAL CREDIT UNION

ALBANY, NY 518.266.0791
SACRAMENTO, CA 916.721.1188
SYRACUSE, NY 315.471.4074
BOSTON, MA 781.493.6733
PORTLAND, OR 503.774.1444

УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТНА СПІЛКА

www.rufcu.org
877-968-7828

Federally insured by NCUA
EQUAL HOUSING LENDER

LVIV EXPRESS

PARCEL SERVICES

1111 East Elizabeth Ave. (908) 925-0717
Linden, New Jersey 07036

PACKAGES TO UKRAINE

BELORUSSIA • RUSSIA • POLAND • ESTONIA • LATVIA • LITHUANIA • SLOVAKIA

МОРЕМ мінімум 10 фунтів	ЛІТАКОМ 2-3 тижні мін. 10 фунтів	ДОЛЯРИ Пересилка і доставка	ЕЛЕКТРОНІКА 220 V
---------------------------------------	--	---	---------------------------------

15 років в бізнесі чесно і добросовісної праці.
Полагоджуємо митні справи.
У зв'язку з розширенням компанія пошукує агентів до співпраці.
Доставляємо пакки до України, Білорусії, Росії, Польщі, Естонії, Литви, Латвії, Словачії.
Підбираємо пакки з дому безкоштовно.
Пересилка пакчак через UPS для клієнтів з інших штатів.

Call Toll Free 1-800-965-7262

Розкопани у Батурині в 2011 році

Д-р Володимир Мезенцев
(Спеціально для „Свободи“)

Минулого літа українсько-канадська археологічна експедиція продовжила дослідження у Батурині Чернігівської області. Вже 11 років цей проєкт спонсорує Програма дослідження східної України ім. Ковальських при Канадському інституті українських студій (КІУС), Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці (НТШ-А) та Понтифікальний інститут середньовічних студій (ПІСС) Торонтського університету. Видатний історик Гетьманщини, директор КІУС та Програми Ковальських проф. Зенон Когут очолює Батуринський проєкт. Попередній президент НТШ-А проф. Орест Попович був його патроном та академічним дорадником. Чернігівська обласна державна адміністрація (голова д-р Володимир Хоменко) підтримує розкопани у Батурині щорічними субсидіями.

Від імені усіх дослідників Мазепиної столиці відзначаю поетесу Володимиру Василюшин (1926-2011) та її чоловіка мистця Романа Василюшина з Філадельфії за їхні два надзвичайно щедри дари на розбудову Батуринського проєкту. Висловлюю глибоке співчуття Р. Василюшинові за приводу смерті його дружини минулого року.

Дослідники Батурина дуже дякують за дотації, які надали на розкопани міста та підготування публікацій у 2011-2012 роках Фонд катедр українознавства при Гарвардському університеті (директор д-р Роман Процик), Український музей ім. Патріярха Мстислава при Українській Православній Церкві в США у Бавнд-Бруці, Нью-Джерзі (директорка Наталя Гончаренко), Дослідний інститут „Україніка“ (президент Орест Стеців), Ліга українців Канади (голова крайової управи О. Стеців), Ліга українців Канади (голова Адріяна Буйняк-Вілсон), фундації „Прометей“ (голова Марія Шкамбара) та Кредитової спілки „Будучність“ (персонально управителька кадрів Христина Бідяк та ексективний директор фундації Галина Винник), Фундація ім. Ольжича в Канаді (голова Марія Підкович), Українська кредитова спілка (головний управитель Тарас Підзамецький), Асоціація українських вчителів Канади (персонально Кароліна Малецька), ресторан „Золотий Лев“ (власниця Анна Кісіль), аптека „St. Barbara's Pharmacy Ltd.“ (власники Омелян і Зеня Хабурські) у Торонто та Меморіальний фонд ім. Марусі Онищук

й Іванка Харука при КІУС.

У торішніх розкопинах Батурина брали участь 75 студентів та науковців з університетів і музеїв Чернігова, Ніжина, Києва, Сум, Батурина, Глухова, Львова, Луцька, Кам'янка-Подільського (Україна), Торонто та Едмонтону (Канада).

Керівником експедиції був д-р Володимир Коваленко (Чернігівський університет), а співкерівником та виконавчим директором проєкту від Канади д-р Володимир Мезенцев (КІУС). У дослідженнях Батурина беруть участь відомий історик Княжої Русі проф. Мартін Дімнік (ПІСС) та докторант-фольклорист Гусейн Ойлупінар з Альбертського університету в Едмонтоні.

У 1669 році Батурин став столицею козацької держави і досяг свого найвищого розквіту за правління гетьмана Івана Мазепи (1687-1709). Під час повстання І. Мазепи за звільнення центральної України з-під влади Москви у 1708 році російське військо захопило Батурин, втративши понад 3,000 своїх вояків. Нападники вбили усіх полонених козаків та міщан без помилування жінок, дітей, старих та духовенства (загалом 11-14 тис. осіб), пограбували й спалили місто. Гетьман Кирило Розумовський (1750-1764) відродив Батурин напередодні скасування автономії козацької держави 1764 році. У період бездержавності України колишня гетьманська столиця неухильно занепадала.

Минулорічні розкопани проводились на околиці Гончарівці за два кілометри від батуринської фортеці. Перед 1700 роком І. Мазепа переніс туди з фортечної цитаделі свою головну резиденцію і укріпив її ровом та валом з бастіонами. На цій садибі він побудував великий для того часу триповерховий цегляний палац, де, вірогідно, розмістив державну та його приватну скарбницю й генеральну військову канцелярію з архівом.

Замістьке розташування нової резиденції та її охорона відданими І. Мазепі сердюками (гетьманська гвардія та поліція) сприяли його конспіративним зустрічам з посланцями і листуванню з союзними правителями Польщі, Литви, Швеції та Туреччини.

Археологічні дослідження залишок палацу на Гончарівці у 2003-2010 роках встановили, що його пограбувало і спалило царське військо у 1708 році. Археологи відтворили плян, розміри, архітектуру та декор споруди. Ця найбільша резиденція І. Мазепи виділялась багатоярусною вертикальною компо-

зицією, центральноевропейською бароковою архітектурою та пишними керамічними облицювальними прикрасами київського походження. Її фасади оздоблювали ошатні багатоклірні глазуровані й теракотові плити з гербом і монограмою гетьмана та розетки п'яти орнаментальних типів. Печі були облицьовані високохудожніми кахлями з рельєфними рослинними і геометричними візерунками та сюжетами.

У 2010-2011 роках археологи знайшли уламки геральдичних пічних кахлів з гончарівського палацу. Фотозображення однієї фрагментованої кахлі, вкритої зеленою поливою, було реконструйоване методом комп'ютерної графіки в університеті Торонто. Там рельєфно зображено щит з незвичайним хрестом з чотирма перехрестинами. Чернігівські дослідники припускають, що це є родова геральдична емблема Мазеп-Колединських, яка передувала відомому гербові гетьмана І. Мазепи під назвою „Курч“.

Автор гадає, що герб на цій кахлі міг належати дружині гетьмана Ганні (†1702), котрій, напевно, влаштували приватні покої з кахляними печима у палаці на Гончарівці. Вона мала успадкувати родовий герб її батька – білоцерківського полковника Семена Половця. На жаль, герб Половців досі невідомий, щоб перевірити таку гіпотезу.

Минулого року поруч палацу знайшли два уламки дорогих келихів для вина з богемського скла, виготовлених у Сілезії чи Німеччині наприкінці XVII–на початку XVIII ст. На фрагменті вінця артистично вигравірувано зображення дерев і скелястої гори у реалістичній манері, що нагадує ранньомодерні голяндські чи китайські пейзажі. На меншому уламку келиха вигравірувано щоглу вітрильника.

Цінний столовий посуд з богемського скла могли отримати в Батурині шляхом міжнародної торгівлі чи як багаті престижні подарунки від європейських володарів, з котрими гетьман мав дипломатичні й політичні зносини. Археологічні знахідки таких келихів та фрагментів імпортованих мальованих порцелянових тарілок свідчать про розкіш і рафіновану культуру побуту Мазепиною двору та наслідування там мод і звичаїв аристократичних палаців Заходу. Вони також показують стимулюючі комерційні й культурні зв'язки гетьманської столиці з Центральною і Східною Європою. Їх підтверджують і знайдені торішнього літа на Гончарівці рідкісна білонова монета шведської королеви Христини Вази (1632-1654), карбована у Лівонії, чотири поширені срібні польсько-литовські монети й мідяна московська копія XVII-XVIII ст.

Автор спільно з працівником Батуринської експедиції Сергієм Дмитрієнком підготували гіпотетичні комп'ютерні реконструкції палацу та інших відкритих будов гетьманського подвір'я, а також панорами цього втраченого архітектурного комплексу разом з околицею Гончарівкою і фортецею Батурина на високому березі Сейму.

2011 року експедиція завершила розкопани котловану найбільшого зрубного житла садиби, що стояло на південь від палацу. Воно мало глибокий господарчий підвал та чотири світлиці й було флігелем для гостей, чужоземних фахівців,

Уламок керамічної закладної дошки церкви Мазепиної садиби (перед 1700 роком). Розкопки на Гончарівці 2011 року. (Фото: Юрій Ситий)

або прислуги.

На захід від палацу частково розкопали залишки замощеного двору кінця XVII–початку XVIII ст., де знайшли вісім тогочасних орнаментованих теракотових і полив'яних козацьких люльок та уламки глеків, макітр й мисок місцевого виробництва, чепурно розписаних мінеральними фарбами у самобутньому народньому стилі. В такому дворі могли мешкати, наприклад, канцеляристи, писарі чи інші службовці державних установ при палаці. Археологічні дослідження виявили, що ці дерев'яні споруди не були спалені у 1708 році, але вони розграбовувались і поступово руйнувались від заупустіння протягом XVIII ст.

Перед 1700 роком І. Мазепа побудував на своїй садибі родинну дерев'яну церкву. Писемні джерела повідомляють про Великодні Богослужіння для гетьмана й козацької верхівки та охрещення у цьому храмі. Після розорення Батурина він стояв у пустці з пошкодженим іконостасом і зруйнувався в 1750-их роках. Незабаром плянується завершити розкопани його здогадних решток.

Найкращою знахідкою минулого року є уламок керамічної плити, яку дослідники вважають закладною дошкою храму на Гончарівці. На плиті зберігся напис – початки трьох слів, які сучасною мовою без скорочень читаються: „Цей храм... прешедрим...“. Під текстом вціліла половина барельєфу квітки. Обстеження деталі показали, що вона була навмисно розбита так само, як і плити з гербом І. Мазепи з опорядження його палацу.

Знайдена на Гончарівці плита є аналогічною цілій керамічній закладній дошці церкви Чернігівського колегіюму. Цю дошку знайшли у ніші його фасаду 1952 року і зараз вона знаходиться на виставці ікон Національного архітектурно-історичного заповідника „Чернігів стародавній“. Дошка має текст, де відзначено І. Мазепу за фінансування спорудження того храму колегіюму в 1700-1702 роках.

Центральну площину дошки з колегіюму займає майстерно виконаний рельєфний герб І. Мазепи „Курч“ з якореподібним хрестом, півмісяцем та шестикінцевою зіркою, а також його монограмою. Герб обрамлено овальним вінком з стилізованими квітами та листям. Рельєф лівої верхньої квітки на цій дошці є ідентичний такому зобра-

(Продовження на стор. 11)

Завершення розкопани котловану великої зрубної хати на подвір'ї Мазепи у 2011 році.

Реконструйовані зрубні стіни й вежі цитаделі фортеці Батурина XVII ст. (Аерофото: Сергій Чирін)

Розкопани у Батурині...

(Продовження зі стор. 10)

женню на кутовому фрагменті плити з Гончарівки.

Можна вважати, що остання мала ті самі параметри та рельєфне геральдичне зображення і декор, як на закладній дошці Чернігівського колегіюму.

На думку автора, на закладній дошці церкви Гончарівки був подібний напис, що прославляв І. Мазепу за її будівництво, але вказані раніше роки зведення гончарівського храму – до 1700 року. Тож першою виготовили закладну дошку на замовлення гетьмана для оформлення церкви його резиденції в Батурині наприкінці 1690-их років, а дошку храму Чернігівського колегіюму – близько 1702 року.

Геральдичні символи на дошці колегіюму було позолочено, а тло зображення і написів, ймовірно, побілено. С. Дмитрієнко та автор цієї статті обстежили цю деталь й підготували комп'ютерну реконструкцію її первинного вигляду.

Геральдична композиція з монограмою і вінком схожа на численні гравюрні оформлення Мазеপিного герба у виданнях Києва та Чернігова 1680-1690-их років. Правдоподібно, такі керамічні закладні гербові дошки для опорядження церков виготовили на замовлення гетьмана у Чернігові з залученням професійних граверів, ілюстраторів стародруків Чернігівської друкарні на перетині XVII-XVIII ст.

Безперечно, освічений І. Мазепа запозичив спосіб оздоблення своїх палаців та домового храму гербами з архітектури Заходу. Він випередив поширення геральдичних прикрас у вестернізованій архітектурі Петровської Росії.

Герби І. Мазепи на будовах та

інших творах були знищені чи приховані після поразки його повстання. Однак, цей західний спосіб прижився у Гетьманщині і зустрічається там в зовнішній орнаменталі храмів та цивільних споруд пізнього бароко.

Вищеописані керамічні барельєфи є унікальними декоративними елементами церков Чернігівщини Мазепиної доби та цінними пам'ятками скульптури і геральдичного мистецтва українського бароко.

Минулого літа докторант Юрій Долженко (Інститут археології Національної Академії Наук України) та студентка-історик Маргарита Гарига (Чернігівський університет) почали фізико-антропологічні дослідження кістяків з поховань Батурина XVII-XVIII ст., які наша експедиція розкопала у 2005-2009 роках. Рештки близько 300 похованих мешканців міста було з почестями перенесено до підвалу Воскресінської церкви на цитаделі, що стала мавзолеєм жертв Батуринської трагедії.

На основі антропологічних досліджень цих матеріалів М. Гарига зробила висновок про те, що основне населення гетьманської столиці належало до місцевої української людності і було найбільш спорідненим з мешканцями Сумщини, Київщини та Полтавщини козацької доби.

Антропологи простежують присутність серед маси корінного населення Батурина XVII-XVIII ст. литвинів, поляків, білорусів, татар чи інших тюркських степовиків. Складна етнічна композиція є типовою для великих міст.

М. Гарига відзначила, що значну частку поховань цвинтаря Троїцького собору фортеці, де наша експедиція у 2007-2009 роках розкопала 232 могили, становлять жертви московської навали. До таких вона відне-

сла чотири відрубані голови, відкриті у ямі в північній наві цього храму, покійного з кістками рук, посіченими шаблею, чотири чоловічі черепи з відбитими лицьовими частинами та два черепи чоловіків з слідами обпалення, що були поховані біля Троїцького собору та Воскресінської церкви у цитаделі. Ці антропологічні студії вагомо доповнюють історико-археологічне вивчення населення Батурина і виявляють нові свідчення про його знищення вогнем і мечем у 1708 році.

В ході останніх розкопок знайдено шість мушкетних і пістольних куль та осколок розривного ядра чи гранати. Такими реліктами тієї битви рясно засіяна багатостраждальна батуринська земля.

Історико-археологічні дослідження залишок головної резиденції І. Мазепи на Гончарівці є важливими і перспективними для вивчення архітектури, будівельної техніки, декоративної кераміки, геральдичних зображень, міжнародної торгівлі, ремесла й побуту вищих урядовців гетьманської столиці, а також впливів на неї барокової культури Заходу, Києва та Чернігова. Результати наших розкопок залишок палацу, укріплень та інших споруд Мазепиної садиби будуть необхідні для майбутньої відбудови цього визначного архітектурного комплексу, передбаченої президентським указом від 2007 року.

* * *

Цього літа українсько-канадська експедиція продовжила розкопки Батурина. На жаль, щедрі президентські гранти на його дослідження припинились у 2010 році. Наступні два роки Чернігівська обласна адміністрація виділяла більш скромні субсидії на розкопки Батурина. Це змусило цього року наполовину скоротити склад

нашої археологічної експедиції і обсяг польових дослідів від рівня 2008-2009 років.

Тому археологи звертаються до українських організацій, фондів, кредитівок, компаній, громад та меценатів у США та Канаді з проханням надалі підтримувати Батуринський проект. Тих добровольців, які бажають допомогти подальшим археологічним, історичним та архітектурно-мистецьким студіям Батурина, відтворенню вигляду зруйнованих споруд Мазепиного двору та оприлюдненню цих матеріалів, ласкаво просимо надіслати чеки з пожертвами за адресою: Prof. Zenon Kohut, Director, Canadian Institute of Ukrainian Studies, 430 Pembina Hall, University of Alberta, Edmonton, AB, Canada T6G 2H8. Чеки з США мають бути виписані на: University of Alberta Foundation USA Inc., Memo: CIUS Baturyn Project. Канадських добродійників просимо ласкаво виписати чеки на: Canadian Institute of Ukrainian Studies, Memo: Baturyn Project. Цей інститут надішле громадянам обох країн відповідні офіційні посвідки для звільнення внесків від оподаткування. Їм буде висловлено подяку в публікаціях та публічних лекціях, пов'язаних з проектом.

По додаткову інформацію про дослідження Батурина можна звернутись до автора статті: Dr. Volodymyr Mezentsev, 100 High Park Ave., Apt. 808, Toronto, ON, Canada M6P 2S2. Тел.: (416) 766-1408. E-mail: v.mezentsev@utoronto.ca. Науковці щиро дякують українцям США та Канади за їх щедрі підтримку археологічних та історичних студій Мазепиної столиці у попередні роки. Віримо, що з Вашою допомогою цей проект буде продовжено, незважаючи на скорочення його державного фінансування в Україні.

Субота, 9-го лютого 2013 р.

Sheraton Parsippany Hotel – 199 Smith Road, Parsippany, NJ 07054

Баль Дебютанток СУМ - 2013

За дальшими інформаціями звертатись до Канцелярії КУ СУМ
на число телефону (212) 477-3084 або www.cym.org/us

Вечірній стрій обов'язковий.

СТОРІНКА ВІРШІВ

В останні два роки – роки все брутальнішого розпаношування в Україні антиукраїнського „регіонального“ олігархату – „Свобода“, як і більшість українських газет, з числа в число наповнює свої сторінки нескінченною політичною „прозою“, намагаючись собі зрозуміти і пояснити своїй читацькій громаді несамовитий клубок суперечностей, котрий не дає Україні виплисти „на тихі води, на ясні зорі“. І правду сказавши, всі ті коментарі на нібито вкрай актуальні теми, всі огляди нібито архиважливих політичних подій, всі нібито найвиваженіші точки зору не приносять вдовolenня й самим редакторам, бо вони, як і читачі, усвідомлюють: „so zabardzo, to...“. Тому іноді хочеться трохи поміняти жанри і сказати про те саме життя-буття, про ті самі проблеми яснішою мовою – мовою віршів сучасних київських поетів.

Віктор Соколов

До рідного слова

Тебе засилали в пустині,
Навік силкувались закути...
Тебе і малій дитині
Наказували забути.
Ні мовити на людях,
Ні помолитись Богу...
Одразу – презирливо й люто:
– Нет языка таково!
О, як збиткувались оті
„Неістові Віссаріони“,
Зневаживши в підлії меті
І людські, і Божі закони!
„Неістові“, несамопиті –
Чи й є ще подібні у світі
І штатні злостивці,
й аматори!
У нас їх – багато, без ліку
І зветься вони одвіку
Однаково –
Русифікатори.
Цей зашморг
Безжальний, відвертий
Душив тобі горло
До смерті.
Та ти оживало знову,
Та ти повставало знову,
Рідне і невмируще
Слово!
Забути б образи старі,
Та тяжко ми знов потерпаєм,
Хоча – то ж були царі,
Тепер – Президента маєм...
Змінились вожді і посади,
Змінилися і підходи:
Вже ціляться не по фасаду –
Підкралися з чорного ходу.
Ти будеш, мовляв, державним,
А офіційним – сусідське!..
За словом (відомо здавна)
Сусідське з'являлося військо.
Ми навчені, й навчені дуже –
„Проходили“ вже не раз:
Разом зі словом душі
Вони відбирали в нас.
Не вийде! Ні в якому разі!
Це карта, як мовиться, бита.
Тільки в обох іпостасях
Тобі, наше Слово, жити –
Нескорене, невмируще,
Од віку й до віку суцше!

Володимир Чуйко

* * *

Якби можна
зважити любов
найважчою була б
наша любов до України
Якби можна
зважити ненависть
найважчою була б
наша ненависть
один до одного

Микола Луків

Дума про Майдан

От і дожились, договорились,
Домітингувались – і квит.
На нужді людській озолотились
Демазог, пройдисвіт і бандит.
А була ж близькою перемога,
І народ здригнувся, як вулкан.
У Месію вірили, як в Бога,
А Майдан купився на обман.
Що ж робити, як же далі жити,
Де черпати сил для боротьби?
Нам же не простять онуки й діти
Рабської покори і ганьби.
Предки наші звались козаками,
Гартували у боях шаблі.
Нас вони хотіли хазяями
Бачити на батьківській землі.
Дай же, Боже, розуму і сили,
А зневіри й розпачу – не дай.
Те, чого предтечі не зуміли,
Довершити нам допомагай.
І нехай ми знову помилились
І піймались вкотре на обман,
Все-таки і дечому навчилися,
На новий лаштуючись Майдан.
Що нас жде за пругом виднокраю
І яка судилась нам судьба, –
Наперед не відаю, та знаю:
Не скінчилась наша боротьба.
Правда й кривда в лютому двобої,
Так було, так буде у віках.
І ростуть майбутнього герої,
Котрі нині ще у пелюшках.
Матері співають коліскові,
Голоси – як ніжний оксамит.
І пігмеї проти їх любови –
Демазог, пройдисвіт і бандит.

Іван Малкович

Напучування сільського вчителя

Хай це, можливо, і не
найсуттєвіше,
але ти, дитино,
покликана захищати своїми
долоньками
крихітну свічку букви “І”,
а також,
витагнувшись на пальчиках,
оберігати місячний серпик
букви “Є”,
що зрізаний з неба
разом із ниточкою.
Бо кажуть, дитино,
що мова наша – солов'їна.
Правильно кажуть.
Але затям собі, що колісь
можуть настати і такі часи,
коли нашої мови
не буде пам'ятати
навіть найменший соловейко.
Тому не можна поклатися
тільки на солов'їв, дитино.

Василь Гелетко

Мені боляче бути українцем

Україно!
Предивний народе!
Споглядателі вічні
на вічнім городі.
Земля ваша, як хата,
все скраю:
нічого не чую, нічого не бачу,
нічого не знаю...
Ви розумні й сміливі,
та тільки для когось.
Ви співучі й красиві,
та тільки на показ.
Мастаки ще поплакатись
у півока в краватку
та позаздрить сусідському
щастю-достатку.
Де вас тільки немає!
Кому ви не служили!
Лиш рідному краєві
добра не робили.
Мимо вас пропливали
каравани віків.
Вас з собою гукали
до незнаних світів.
Та ви з присьби давали
всім короткий світ:
– Нам робити своє,
а ви йдете, то йдуть...
Моя хата не скраю –
марно думаєш ти.
На узбіччі історії
ваши хати!
Занесе час їх пилом,
зітре з карти буття.
Ви ще ж в силі, й нуртує
у жилах життя!
Вмить зірветесь на ноги –
помани лиш червінцем...
Я не знаю, як вам,
мені ж боляче бути українцем!
Невже всі ви такі – з
збайдужіло терплячі?
Де дівсь русичів дух
й кров козацька гаряча?
Хто сповів вас злим трунком?
Прикував до порога?
Та доля вам вкотре
стелить світлу дорогу!
Вкотре... Боже!
А що, як востанне?
Ви хоч раз задавали
собі це питання?
Скоріш, ні, бо у тінь
знов дримать на ослінці...
Ось чому так болить
мені бути українцем!
Що вас збудить від сну?
Яка сила чи слово?
Ви ж добірне зерно,
а не пріла полова!
Вам ростити й зростать,
а не гнутись в загінці.
Ви хоч знаєте, хто ви
і, власне, чому українці?
Самим Богом україна
вам земля їм свята!
А ви ноги об неї..
Яка сліпота!
Схаменіться, країно!
Ви від прірви за крок.
Вже тріщить ваша хата,
захитався місток.
Киньте чухать потилицю,
вдавать з себе сірому –
ця вистава давно
всім набила оскому.
Годі бігати Європою
предковичним тубільцем...
Я не знаю, як вам,
мені ж боляче бути українцем!

Іван Павліха

Герой

Йому давно минуло сімдесят,
А він думками у Стрелецькмі лісі,
Коли стискав уперше автомат
І чув сотенного слова невітшині:
„Ти маєш знати, друже дорогий,
(Таке повість тобі із нас не кожен):
Наш опір доламають вороги,
Якщо Америка не допоможе.
Якщо в Європі не відкриють фронт
Супроти більшовицької навали.
Спасе нас поле бою, а не схрон,
Хоч як би ми ся в ньому не ховали.
Та, видно, тая поміч не прийде.
Здобути не судилося держави.
А ти... ти наше плем'я молоде,
Погибнути, як ми, не маєш права.
Тобі нема йще й п'ятнадцяти.
Ти мусиш вчитися.
Студентом стати.
І навіть в їхній комсомол піти,
Лише про Україну пам'ятати.
І не забути наш жертковий чин,
За що боролися, за що вмирили...“
Його таки не обминув арешт,
Коли навчався вже на другім курсі.
В Сибір пішов нести
повстанський хрест.
Рубав тайгу. Не гнувся в завірюсі.
Хоч доля на тепло була скупа,
Але на старість стала більш ласкава.
Він нині в колі вояків УПА.
Злітає з вуст його: „Героям слава!“
Він тих героїв поіменно знав,
Які не зрадили своєму чину.
Нема в них нагород, ані відзнак,
Зате по смертню мають Україну,
Що свій державний прапор підніма.
Він теж йому віддав найкращі сили,
Дарма, що, взявши вперше автомат,
Із нього так ні разу і не стрілив.

Моя національна ідея

В контексті нашого життя,
В сучасних сварах за державу
Не думаю й на ніготь я
Яко поет про власну славу.
Тепер це думання – дурне,
Не більше важить, ніж полова,
Бо хто читатиме мене,
Коли загине рідна мова?
Мережу зболені рядки
Не тільки я – таких нас сотні.
Що ці рядки! Вже й п'ястуки,
Хтозна, чи щось зробити годні!
І все ж пишу – як в бій іду,
В яким немає крові й диму.
Нехай, нечитаний, впаду,
Та рук угору не підніму.

Олесь Лупій

Батурин

Шукаємо тебе у небесах,
За хмарами високо, у безмежжі,
Де золотіють, як у дивних снах,
Твої собори, оборонні вежі.

Вони у час погрому піднялись
Крізь дим і фіолетові заграви
В осяяну зірками горду вись,
Щоб узурпатор не досяг кривавий.

Шукаємо тебе не на землі,
Бо на землі лиш кості й попелища,
Що залишили хижі москалі,
Які прийшли все українське нищити.

Десь тут над Сеймом ще витає дух
Переданий від роду і до роду,
Що не спинити український рух
І не убити мрію про свободу.

Батурине, шукаємо тебе
Не на землі, де чорний слід руїни,
А там, де вічне диво голубе –
Твоє безсмертя – небо України.

Пошукуємо жінку по догляду за 3-річним хлопчиком у Bayside, NY. Українська мова обов'язкова. Власне авто бажане. Два дні на тиждень - у середу і четвер. дні праці збільшаться в грудні. Тел. 646-763-0045.

Шукаю працю няні або опіки за людьми похилого віку на суботу і неділю у Fairfield County, CT. Марія, 203-916-3853

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

„Повстанське танго“ знову звучить

Володимир Луців

Заохоченням до статті про небуденну історію „Повстанського танго“ були два телефонні дзвінки зі Львова 30 травня – від Юрія Шухевича, сина Романа Шухевича, та 5 червня – від співака Ореста Цимбали про те, що Ольга Ільків, зв'язкова Р. Шухевича, авторка тексту „Повстанського танго“, одержала звання „Львів'янка року“. Йдеться про надзвичайну, хоробру, інтелігентну жінку, патріотку і талановиту поетесу, якій сповнилося 92 років. Вона була нагороджена у 2008 році орденом Княгині Ольги III ступеня, грамотами та відзначеннями за заслуги в національно-визвольній боротьбі Української держави.

У 2010 році О. Ільків розповіла про свій життєвий шлях у фільмі „3 історії Галичини“. Це були історії, бачені з боку українського, польського та єврейського населення. А у жовтні 2011 року вийшла її книжка „У тенетах двох „закриток“ (Видавництво „Каменярь“, Львів, 2011), у якій, крім життєпису, є збірка її поезій. Видання здійснене при підтримці Львівської міської ради та міжнародного благодійного фонду „Україна-300“. Автор ідеї – О. Цимбала.

Хочу згадати історію мого запису „Повстанського танго“ у 1974 році. Ось слово посвяти, яке О. Ільків написала, даруючи мені свою книжку „У тенетах двох „закриток“, „Вельмишановному панові Володимирові Луцеву – співакові, артистові, бандуристові, патріотові України і громадському діячеві від Ольги Ільків, лико „Роксоляни“, на вічну згадку, Львів, 18. X. 2011 р., в день презентації книжки. Шановний пане! Коли я згадую Вас, то приходиться на думку вірш Івана Франка „Каменярі“. Могутній голос наказував: „Лупайте цю скалу, нехай ні жар, ні холод не спинить вас!“. Це були першопроходці. А з ними – Ви! Саме Ви, шановний пане, зірвали цю гидку завісу, яка мала відгородити особливості Заходу від „зазіхання“ решти світу. „Повстанське танго“ у Вашому виконанні ще не знало авторів, але воно зворушувало серця і душі. Тоді ще жива була моя посестра Марта Пашківська, яка загинула в 1949 році при виконанні підпільного завдання, а мене Бог якось оберіг у тюремних злиднях, щоб я могла засвідчити, що це – слова мої, а мелодія Марти Пашківської! Слава Вашим зусиллям і поклін Вам“.

Ось слова згаданого танго:

*Поглянь, ось перший сніг...
І мрія біла із недавніх днів,
І вдаль летить з-під стріх
Прядиво дивне із туги і снів...
Поглянь у серце, що томиться самотнє
І виглядає тебе із даліни...
В своїй скорботі воно таке привітне...
Ах, повернися із срібної імлі!
Пришли на крилах сну
Завзяття змагу і одчай жаги,
Тугу свою кріпку
І розмах, що не боїться зими!
В годину тиху ти розкажи про мрію,
Що каже нам віддати юність в дар,
І розгріває серця у сніговію,
Вливає в жили нам полум'яний жар!
Ми йдем, а гимн в душі
І крок несхитний по тріумф – чи смерть,
Щоби великі дні, свідчили гідно про кривавий герць...*

1944, село Угольна,
Стрийський район, Львівська область

О. Ільків закликала до боротьби в поезії

*Вставайте, крилаті,
На поклик святий.
Несемо ми світу свободу.
Ніхто і ніщо вже не спинить наш гнів.
Ми стали на захист народу!*

Або:

*Глядить на мене моя Україна,
Очима свіжими, як ранок.
Мов два вогні.
Очима ніжними і строгими.
Очима мрійними,
Очима ревними і задушевними,
Проникливими і величними,
Задивлена у майбутнє,
Моя Україна.*

З Ю. Шухевичем О. Ільків була ув'язнена у Владимирській в'язниці у 1956-1958 роках. Коли мали звільнити його з тюрми, він старався винести на волю деякі її вірші, але це йому не вдалося. Його знову арештували, судили за новою справою, і вірші О. Ільків були одним з пунктів звинувачення.

Своє слово до книжки О. Ільків Ю. Шухевич закінчує такими словами: „Хотілося б, щоб сучасний читач не тільки уважно прочитав цю збірку, але міг хоч частково відчувати те, що відчувала, чим жила, про що мріяла і у що вірила авторка цього видання. Перед тобою, читачу, стоїть тендітна старша жінка і своїм ще молодим, дзвінким, енергійним голосом звітує від свого імені і від імені тих незламних, які дійшли і які не дійшли, не дописали, не доспівали своєї пісні!“

Відома громадська діячка О. Бабій, член Національної спілки письменників України, у своєму вступному слові до книжки пише: „Ольга Ільків відкриває перед нами душу того покоління українців, яке шанувало високі ідеали. Для якого Віра, Надія, Любов були життєвими імперативами. Яке не допускало зради. Яке не торгувало совістю. Бо тільки так можна було пронести і передати прометеївський вогонь боротьби за українську справу“. А закінчує такими словами: „Поетеса О. Ільків утврджує поривання нації. Це не фотографія з минулого. Це – пристрасний заклик до нас. Нині сущих“.

Ю. Шухевич, з яким я неодноразово зустрічався і співпрацював у період перепоховання тлінних останків Патріярха Йосифа Сліпого у 1992 році з Риму до Львова, хотів знати, як дійшло до запису „Повстанського танго“, а також, де можна придбати ці записи. Я відповів, що, на жаль, усі диски в Україні викупили, але сказав, що О. Цимбала допоміг видати усі три мої диски в Україні, включно з колекцією трьох дисків, що їх видала у 2009 році київська фірма „Наш формат“. „Повстанське танго“ записане на диску „3 Україною в серці“. Вже відомо, що Ю. Шухевич одержав від О. Цимбали копію запису згаданого танго.

І на кінець, як дійшло до цього запису. З початком 1974 року Василь Ільчишин, директор підприємства „Хвилі Дністра“ у Клівленді, яке видавало платівки, повідомив мене, що він одержав з України слова і мелодію „Повстанського танго“ і хотів би, щоб це включили у наступну платівку. Перед тим він видав мою платівку „Серця у пісні обнялися“. Не сказав, однак, як він одержав ці слова і музику, і дотепер це залишилося таємницею. Я запропону-

Ольга Ільків (світлина з книги „У тенетах двох „закриток“).

вав українські і неаполітанські пісні. І так сталося. Появилася у тому році платівка „Українські і неаполітанські пісні“. Оркестрації до „Повстанського танго“, а також усі інші зробив Стів Нортберт з Кракова, який за фахом був адвокатом і надзвичайно талановитим музиком, грав прекрасно на фортепіані. Вирішили, що танго буде більш ефективним, коли його виконати двома голосами. І так воно записане. Я співав з моєю дружиною Лесею. Платівка була настільки популярною, що В. Ільчишин п'ять разів повторював наклад.

У жовтні 2010 року співак і організатор О. Цимбала, академічний інструментальний ансамбль „Високий Замок“ під керівництвом Андрія Яцківа, артистка Марта Шпак та інші організували з нагоди 90-ліття О. Ільків два концерти під назвою „Повстанське танго“ – 13 жовтня у Львівській філармонії та у Стрию в Народному домі. У філармонії слово про ювілярку мали Герої України Ю. Шухевич, Дарія Гусяк та історик Василь Штокало. Декілька років тому, коли О. Цимбала, видавав мої диски в Україні, тоді й записався з записом „Повстанське танго“ і розповів про це О. Ільків. Від того часу ми зустрічалися кілька разів у радіопрограмах, передусім Львівського радіо, під керівництвом Олени Онуфріїв за участю Ольги і Ореста Цимбалів, А. Яцкова. Звучала історія „Повстанського танго“.

Особливо приємною була зустріч з О. Ільків у Львівській філармонії 26 червня 2011 року, коли під час концерту у мою честь, який організував О. Цимбала у співпраці з Управлінням культури Львівської області та Культурно-мистецьким фондом ім. В. Луцева у Надвірній та при участі різних ансамблів та солістів, О. Ільків піднесла мені на сцену розкішний букет квітів, щоб подякувати за записи „Повстанського танго“ у 1974 році. Це був зворушливий момент для всіх у залі. Коли йде мова про родину Шухевичів, то годиться згадати, що брат Р. Шухевича, Юрій, студіював спів у Вищому музичному інституті ім. Миколи Лисенка у Львові, але не міг розвинути свій талант, бо був розстріляний у червні 1941 року катками з НКВД у в'язниці на Лонцького у Львові. Варто також згадати, що у тому ж Інституті Р. Шухевич брав лекції гри на фортепіані.

Володимир Луців – співак, громадський діяч, активний популяризатор досягнень української культури. Живе у Лондоні.

DNIPRO LLC.

• Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
• Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
• Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.

ROSELLE, NJ
645 W. 1st Ave.
Tel.: (908) 241-2190
(888) 336-4776

CLIFTON, NJ
565 Clifton Ave
Tel.: (973) 916-1543

PHILADELPHIA, PA
1916 Welsh Rd., Unit 3
Tel.: (215) 969-4986
(215) 728-6040

ARKA

Нитки, тканина до вишивання,
писанкові прибори, касети, відео-
касети, CD, шкільні книжки, хустки,
кераміка, різьба.

89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

Куплю картини старих
українських мистців до
своїї приватної колекції.

Оплата за домовленістю.

Тел.: 312-206-8476

Михайло

Сходження українців на гору Деналі

Ігор Дикий

(Четверта частина)

16 червня

Підйом на саму вершину відбувався мовчки і в якомусь мареві. Важко описати відчуття. Певно відкрилося, третє, чи може четверте дихання... Коли вийшли наверх, від втоми була своєрідна загальмованість. Вибуху емоцій не було. На годиннику настав вже новий день, бо була 9 год. Трішки оговтавшись, ми закричали, обнялися. Витягли, я – український прапор, а Ігор – хустку учасника Міжнародної служби Пласту та зробили кілька фотографій, поки не замерз фотоапарат.

Навіть попри те, що у нас був захист масок, ми мали сильно поморожені губи. Видимість, зважаючи на мороз, була наче взимку, коли всі дальні гори здаються на близькій відстані.

Спуск відбувався автоматично. Мовчки перебирали ногами, намагаючись не зачепитися від втоми кішками одна за одну. На спуску знов посилювався вітер, який був частково вщух. Ховаючи лице від вітру, я прогавив маркувальні палиці і через це спустився нижче самої перемички перевалу приблизно на 25 метрів по схилу. Коли зупинилися, побачив свою помилку і почав підніматися до ледь видимих маркувальних палиць, які замітало вітром, що підіймав з долу сніг.

Ігор втратив орієнтацію і почав переконувати мене, що я зависоко підіймаюся, однак я стояв на своєму, і ми швидко вийшли на маркований маршрут. Проте, сама стежина була заметена снігом, доводилося йти навмання – від однієї маркувальної палиці до наступної. Почергово страхуючись, карабіном пропускаю шнур в льокальні петлі, розкидані вздовж маршруту. Траверс давався дуже важко, оскільки сили були вже на межі і ноги запліталися. Внизу на схилі було видно чотири постаті альпіністів, яких ми зустріли останніми на спуску з гори. Вони вже підходили до наметів табору.

Найважчими були останні 200-300 метрів різкого спуску перед самим табором. Ми по черзі з Ігорем падали, ноги в глибокому снігу запліталися і майже не слухалися. Зрештою, ми завалилися до намету близько 3-ої години ночі. Судга і Стефан вже спали. Вода, яку вони нам загрили, в термосі практично охолочла.

Але ми були щасливі, що вдало вийшли на вершину та спустилися до табору. Почали готувати чай і легкий перекус самі, хоча хотілося тільки пити... Проспали до самого обіду. Хоч вночі в таборі був мороз, нам було тепло і комфортно. Коли прокинулися, то почули сухий кашель Судги в сусідньому наметі.

Погода була гарна, а сонце сліпило очі. Відчувалося, що вітер сильніший, ніж був вчора. Окремі групи альпіністів, не дивлячись на поганий прогноз, на свій страх і ризик вийшли на маршрут і чорними цятками контрастно простягалися на схилі Деналі.

Ми були здивовані, коли дізна-

лися, що Стефан, поки ми спали, не сказавши ні слова, одягнувшись лижі і поїхав додолу. Ми з Ігорем спочатку подумали, що він спустився до 4-го табору і там нас зачекає біля закопаних речей. Але ми дуже помилялися. Виявляється, це певно в американських традиціях – ходити в гори самому і незалежно від колективу. Як потім виявилось, він не збирався нас очікувати біля закопаних речей в 4-му таборі. Навіть розкопавши їх, відібрав своє спорядження, а все інше залишив розкопаним під відкритим небом... І спокійно спустився до самого базового табору, викликав для себе одного літак нашої фірми і спокійно полетів.

Ми з Ігорем, м'яко кажучи, були легко шоковані такою поведінкою колеги, списуючи на те, що йому сходження затьмарило голову. Виходить, що літак буде літати за нами аж чотири рази, бо спочатку незапляновано спустилися кияни, яких забірали літаком, далі Стефан, потім ми з Ігорем, а потім ще Судга. То фірма може виставити нам додатковий рахунок, як команді, що літає по черзі окремими рейсами на льодовик.

На обіді поговорили з Судгою і вона заявила, що остаточно переконана, що буде сходити на вершину і залишається в 5-му таборі. Ми вирішуємо не затримуватися і спуститися до 4-го табору. Ігор залишає свою пуховку та наш газовий пальник Судзі з розрахунку, що її бензиновий пальник закопаний в 4-му таборі. Швидко зібравшись, ми розпочали спуск до 4-го табору.

Погода була сонячна, хмари килимом стелилися під ногами, через які пробивалися піки найвищих вершин. Враження було, що це все спотерігаєш з вікна літака на висоті 10 тис. метрів. Швидко спустилися до перевалу. Зробили невеликий привал. Далі – спуск перилами, на яких паралельно зустрічаємо знайомих альпіністів, серед яких американка Мішель (пілот Боїнга-777), яка активно допомагала тим полетам хлопцям, що потрапили в лавину біля 4-го табору. Поки були на перилах, почули чергову лавину, на протилежному схилі. Ігореві вдалося її зфотографувати.

Нарешті ми в таборі. Нас радо зустрічає вже знайома нам команда словенців на чолі з вже поважного віку тренером Душаном. Вони швидко допомагають нам знайти гарне місце під намет і розкопують для нас майданчик. Одразу напоїли готовим гарячим вітамінним чаєм. Ми були просто щасливими від такої турботи братів-словенців. Під вечір погода почала псуватися. В 4-му таборі небо затягнуло хмарами і час від часу падав сніг.

17 червня

Вранці ми вирішили виходити до останнього базового табору після обіду на ніч, щоб сніг був не розкислим. Ігор домовився з нашими сусідами – еквадорцями, на чолі з відомим альпіністом Іваном, що підемо на спуск разом з ними. Однак, по обіді до нас спустилися знайома трійка росіян (двоє чоловіків і дівчи-

На вершині Деналі.

на). Вони вчора здійснили вихід на вершину, а сьогодні спустилися до 4-го табору. Почувши, що ми йдемо донизу, вирішили спуститися з нами принаймні до 3-го табору, поки є сили. Але затрималися, щоб викопати свої закинуті речі та намет.

Еквадорці вийшли трішки швидше, ми одразу за ними... Йти з волокушами, про які на „верхотурі” ми вже встигли забути, було несамовито важко... Вони постійно били по п'ятах, коли сповзали по схилу позаду нас. Це було особливо небезпечно, коли проходили сніжні мости через тріщини. Зокрема, двічі – то Ігоря, то мене – санки потягли з мостів у тріщини. Однак, ми вчасно зреагували і висмикнули їх. Так продовжувалося до перевалу Windy Corner. На підступах до нього, знизу від перевалу, піднялася сіра снігова хмара і повністю накрила нас...

Ми почали губити сліди еквадорців у глибокому снігу, який, як назло, знов випав цієї ночі. Тому спуск треба було торувати самим. Раптом, внизу в тумані помітили якісь намети. Це нас взагалі вибило з орієнтації, бо ж тут не може бути жодного табору. Куди ми вийшли?

Я пропонував продовжувати рух далі, думаючи, що ми ще не пройшли стрімкий схил перевалу. Однак, я помилявся. Добре, що ми не пішли далі, бо у хмарі могли спустити з собою на ті намети лавину. Ми непомітно для себе промайнули стрімкий схил перевалу і потрапили вже на його спуск. Як виявилось, намети розбили еквадорці та групи, які вийшли раніше, щоб перечекати негоду... Далі абсолютно не було видно маршруту. Все – в суцільному тумані.

Попереду відкривалася широка долина льодовика з окремими відкритими тріщинами, обмежена з одного боку скельним схилом з лавинними конусами, які в будь-який момент можуть посипатися на наші голови. У цей час ми вже дізналися про японців, які загинули в лавині, саме нижче на схилі, ближче до 3-го табору. Це ще більше нас насторожи-

ло. Ми зупинилися біля еквадорців, однак, вирішили не розбивати намет, а тільки попросили в них газовий пальник, щоб приготувати чай. Незабаром підтягнулися до нас росіяни.

Поки був туман, я помітив кілька маркувальних палиць. Іван, тренер еквадорців, швидко побіг до них, проторивши близько 100 метрів. Потім повернувся і сказав, що треба чекати, поки розвидниться і вітер розвіє хмару.

Поки ми пили чай, туман таки частково розвіявся. Відкрилася долина. Ми вирішили швидко йти вперед. Спочатку торувати шлях взялися росіяни. Їхній керівник, Мишко, пішов першим, потім його замінив Ігор. І тут нас знову почало потроху затягувати туманом. Ми вчасно перейшли найгірші ділянки з відкритими тріщинами, почергово страхуючи один одного. І ось ми підійшли до схилу Squirrel Hill. Ігор зупинився та почав уважно досліджувати сніговий покрив. Точніше його прошарки. Далі він оголовив висновок, що швидше за все ми прийшли, бо на схилі зформувався небезпечний сніговий покрив, який ми, торуючи собі дорогу, можемо розвантажити у вигляді лавини, яка змете все в провалля.

Ігор сказав, що він піде сам один і спробує ризикнути, і щоб ми всі чекали. Однак, я настав, що ми йдемо разом у зв'язці, або не йде ніхто. Росіяни розгубилися і вирішили не йти за нами одразу. Ми дуже поволі й обережно почали рухатися схилом, траверсуючи його якомога вище, притискаючись до скель, щоб при ймовірності сходу лавини, втриматися на її верху, бо нижче вижити шансів абсолютно не було б.

Внизу схилу, між скелями, проглядалося глибоке провалля. Ми йшли, прислухаючись до кожного кроку, радше нагадуючи не альпіністів, а саперів на мінному полі, постійно завмираючи і роблячи павзи. Здавалося, схил от-от піде з-під ніг.

(Закінчення в наступному числі)

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Жовтень 2012 року, ч. 146

Закликаємо допомагати дитячим просвітницьким організаціям

В липневому числі (ч. 47) Бюлетня Фундації ім. Івана Багряного вчитель Анатолій Сазанський з Миргорода детально описав напрями гурткової роботи з питань національного виховання і просвітництва в цьому місті.

Товариство „Полтавщина“ вирішило допомогти Миргородові висиланням вживаного та нового одягу для дітей-сиріт та інвалідів, знайти спонзорів для видання дитячої літератури,

зокрема книг „Чарівні казки України“, „Федін буквар“, „Українська абетка“, „Абетка-загадка“ та „Козацька абетка“, а також збиранням матеріалів для гуртка „Юні вишивальниці“ та проведення серії пізнавально-виховних заходів, спрямованих на розвиток національного мистецтва української вишивки „З бабусиною скрині“.

Якщо читачі мають полотно, нитки або канву, якими вже не користуються, то просимо

вслати їх на адресу: Анатолій Сазанський, вул. Ведмедівка, 55, Миргород, Полтавська область, 37600 Ukraine.

Бажаючи допомогти фінансово у закінченні будівництва Діаспорної бібліотеки або на вище згадані цілі можуть скласти пожертву до Фундації ім. Івана Багряного.

Галина Грушецька

З Києва були вивезені останки князя Ярослава Мудрого та ікона св. Миколи Мокрого

В журналі „Нові дні“, що виходив в Канаді, коли його редактором був Петро Волиняк, у вересні 1954 року була поміщена стаття „Чудотворний образ св. Миколи Мокрого в Торонто“. Автор статті висловив тривогу з того приводу, що образ з церкви св. Софії в Києві, якому було понад 700 років, опинився в приватних руках і виставляється на показ в Торонто. П. Волиняк звертався до українських православних церков та екзильного уряду Української Народної Республіки з закликом подбати про належне збереження тлінних останків князя Ярослава Мудрого, які також було взято з саркофагу церкви св. Софії й вивезено на Захід.

Під час німецької окупації України Українську Православну Церкву в Києві та у східній Україні очолював Архієпископ Никанор. В 1943 році, коли німці залишали Київ, вони дозволили, на прохання Архієпископа Никанора, вивезти тлінні останки князя та ікону св. Миколи Мокрого з України до Варшави. Ті святині були передані у Варшаві Архієпископові Паладієві, який вивіз їх до Німеччини, а пізніше – до США.

В 1973 році редактором журналу „Нові дні“, після смерті П. Волиняка, був Дмитро Кислиця. Йому прислав листа о. Тарас Міненко, який писав:

„Свого часу в „Нових днях“ була замітка і запит в справі місця перебування чудотворної ікони св. Миколи Мокрого, що була вивезена в час війни з Києва, з св. Софії, на Захід. Це найбільша українська національна святиня. Цей образ знаходиться в Нью-Йорку. Дотепер я ніде не висловлювався у цій справі, бо живий був Архієпископ Паладій (Ведибіда-Руденко), який вивіз цю святиню з Варшави, привіз її до Америки і був її опікуном, як це він зазначав.

У травні 1958 року в адвокатській канцелярії зроблено умову-припоручення, яким зобов'язано, що після смерті Архієпископа Паладія іконою св. Миколи Мокрого мають заопікуватися автор цього листа і о. Юрій Сікорський. Але так сталося, що о. Ю. Сікорський передчасно упокоївся (1 грудня 1969 року) і тепер я є єдиним опікуном цієї української святині. Копію припоручення прикладаю для Вашого відома.

Ікону Святителя Миколи привіз до Америки Архієпископ Паладій. Спочатку вона зберігалася в його помешканні, а в 1958 році він примістив її в катедрі Пресвятої Трійці в Нью-Йорку, коли для неї був збудований відпо-

відний ківот. Перед цим ікону оновила фахова фірма в Нью-Йорку. Ікона була привезена в металевій ризі. Отже, перед чищенням та риза була знята. Ризу також наново позолочено та почищено. Всіма цими справами займався автор цього листа на доручення Архієпископа Паладія. Відбитку з ікони Святителя Миколая, що була зроблена після миття, долучую. Відбитки були надруковані в більшій кількості. Очевидно, що після обмиття ікони її знову вправлено в металеву ризу, в якій вона й знаходиться в церкві. В 1963 році ця ікона була перевезена до новопродбаного храму Пресвятої Трійці – катедрі Архієпископа Паладія в Брукліні, де вона знаходиться і нині. Для вселюдного почитання ця ікона на певний час була привезена до Торонто та Клівленду. Про зміст і завдання опікунства довідається з долученого припоручення. Це для Вашого відома, а якщо уважатимете за потрібне, то й до відома Ваших читачів та українського суспільства“.

В листі о. Т. Міненка нічого не згадується про тлінні останки князя Ярослава Мудрого, коли й кому їх передав Архієпископ Паладій. Щодо ікони були різні думки. Одні вважали, що це лише копія. Колишній директор Софіївського заповідника Олекса Повстенко у 1941-1943 роках, який 1941 року врятував св. Софію від замінування й зруйнування радянським військом перед відступом, твердив, що образ св. Миколи Мокрого, вивезений на Захід, є оригіналом.

Микола Битинський, автор багатьох статей на геральдичні теми, написав статтю, яка була поміщена в 1954 році в журналі „Нові дні“, де подав пояснення, чому та ікона називалася іконою Миколи Мокрого. Він писав: „Принадно варто б ще до цього долучити деякі легенди, що в'яжуться з описаною знаменитою іконою. Найперше – назва ікони „Микола Мокрий“ утворилася на основі дуже давньої, з перших віків християнства в Україні, київської легенди. В ній оповідається, що колись перепливав Дніпро біля Києва човном один міщанин, київський купець, разом з дружиною і немовлям на руках дружини. Через необережність матері дитина випала у воду і втопилася. Батьки дитини, як дуже побожні люди, з великого горя і відчаю палко молилися Богу і святому Миколаєві, просячи рятунку для дитини. Св. Микола з'явився у сні матері і наказав удосвіта рано прийти до катедрі св. Софії. Коли нещасна мати прибігла до церкви, то побачила під іконою св. Миколи живу свою дити-

Чудотворна ікона св. Миколи Мокрого. (Фото: Вікіпедія)

ну, яка спокійно спала у сухих пелюшках, а з самої чудотворної ікони точилась струмками вода. З того часу кияни і весь народ український став шанувати образ св. Миколи у св. Софії, як чудотворний і назвав ікону – „Микола Мокрий“.

Де перебувають останки князя Ярослава Мудрого, досі не вияснено. Я читав, що Архієпископ Паладій не знаючи, що з скринькою, в якій були кості, робити, передав її на збереження о. Іванові Ткачукові, який зберігав їх у своєму помешканні в Нью-Йорку. О. І. Ткачук помер 1990 року. Дехто припускає, що він ще перед смертю повернув кості Архієпископові Паладієві, й він ніби їх тримав в своїй катедрі біля ікони св. Миколи Мокрого в Брукліні.

Під час перебування минулого року директора заповідника св. Софії в Києві Нелі Ковальської в Нью-Йорку їй не вдалося дізнатися, де зберігаються тлінні останки князя та ікона, щоб їх забрати на батьківщину. Можливо, читачі „Свободи“ більше знають про цю справу?

Олексій Коновал

Щиро дякуємо за підтримку Фундації!

Від часу появи попереднього числа сторінки Фундації ім. Івана Багряного прислали пожертви такі особи: 2,200 дол. – Лідія Шаєнко в пам'ять її чоловіка Петра Шаєнка (з них 1,200 дол. – для журналу „Бористен“ та бюлетеня „Наша Церква – Київський патріархат“, 500 дол. – для сиріт Дніпропетровська та 500 дол. – на потреби Фундації); 750 дол. – Ада Кулик (з них на потреби Фундації 500 дол. та 250 дол. – на пресовий фонд журналу „Березіль“); 200 дол. – Григорій Шмигул; по 100 дол. – Олександр Стрільбецький на видання збірника „Діаспора пам'ятає“ та Леонід Гусак для журналу „Бористен“.

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й прохає й далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати у виданні вартісних книг в Україні, журналам та газетам, що популяризують й обороняють українську мову, історію та культуру.

Дописи і листи до Фундації ім. Івана Багряного, членські внески і пожертви просимо посилати на адресу:

Bahriany Foundation
811 S. Roosevelt Ave.
Arlington Heights, IL 60005 USA

Сторінку редагує Олексій Коновал.

СЛУЖІННЯ

ГРОМАДИ

- ✓ депозитні рахунки
- ✓ онлай-банкінг
- ✓ ощадні рахунки
- ✓ ATM та VISA картки
- ✓ пенсійні рахунки (IRAs)
- ✓ особисті банківські скриньки
- ✓ персональні позички
- ✓ грошові перекази
- ✓ позички на нерухомість

**УВЕСЬ СПЕКТР ФІНАНСОВИХ ПОСЛУГ -
ДОСТУПНО, ШВИДКО ТА РІДНОЮ МОВОЮ!**

MAIN OFFICE ГОЛОВНЕ БЮРО 215 Second Avenue, New York, NY 10003 Tel.: (212) 533-2980 Fax: (212) 995-5204	SOUTH BOUND BROOK BRANCH ВІДДІЛЕННЯ В САУТ БАУНД БРУК 35 Main Street, South Bound Brook, NJ 08880 Tel: (732) 469-9085 Fax: (732) 469-9165	BROOKLYN BRANCH ВІДДІЛЕННЯ В БРУКЛІНІ 1678 E 17th Street, Brooklyn, NY 11229 Tel: (718) 376-5057 Fax: (718) 376-5670	CARTERET BRANCH ВІДДІЛЕННЯ В КАРТЕРЕТІ 691 Roosevelt Avenue, Carteret, NJ 07008 Tel: (732) 802-0480 Fax: (732) 802-0484
---	---	--	---

Toll Free: (866) 859-5848

www.UkrNatFCU.org

UKRAINIAN NATIONAL
FEDERAL CREDIT UNION

LYTWIN & LYTWIN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED ROOMS

Обслуга ЩИРА і СЕРДЕЧНА
Our services are available
anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами
на цвинтарі в С. Бавнд Бруку
і перенесенням тлінних останків
з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)
UNION, NJ 07083
908-964-4222 • 973-375-5555
www.unionfuneralhome.com

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами
в **BRONX, BROOKLYN,**
NEW YORK і околицях

ДАНИЛО БУЗЕТА – директор
Родина **ДМИТРИК**

Peter Jarema Funeral Home, Inc.
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009

(212) 674-2568

SO. BOUND BROOK MONUMENT CO. LLC

УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

ДАРКО ВОЙТОВИЧ, власник
(908) 647-7221 • (732) 356-1209

СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ
З РІЗНИХ ГРАНІТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ
ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ,
СВ. ДУХА В ГЕМПТОНБУРГУ ТА ІНШИХ.

Oblast Memorials

845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/CT/PA
З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПAM'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРИТИ ВАШ ПРОЄКТ.

November 22nd 2012 at Soyuzivka

Traditional Feast from 12:30pm to 4pm

Soup, Salad, Turkey Dinner with all the trimmings and Dessert Table

Plus carved Prime Rib, Stuffed Pork Loin and Salmon

\$35 - per adult, 12 & under ½ price, 4 & under free

Call for reservations 845-626-5641 ext 140

SOYUZIVKA 216 Foordmore Rd Kerhonkson NY 12446

Looking for your first home?

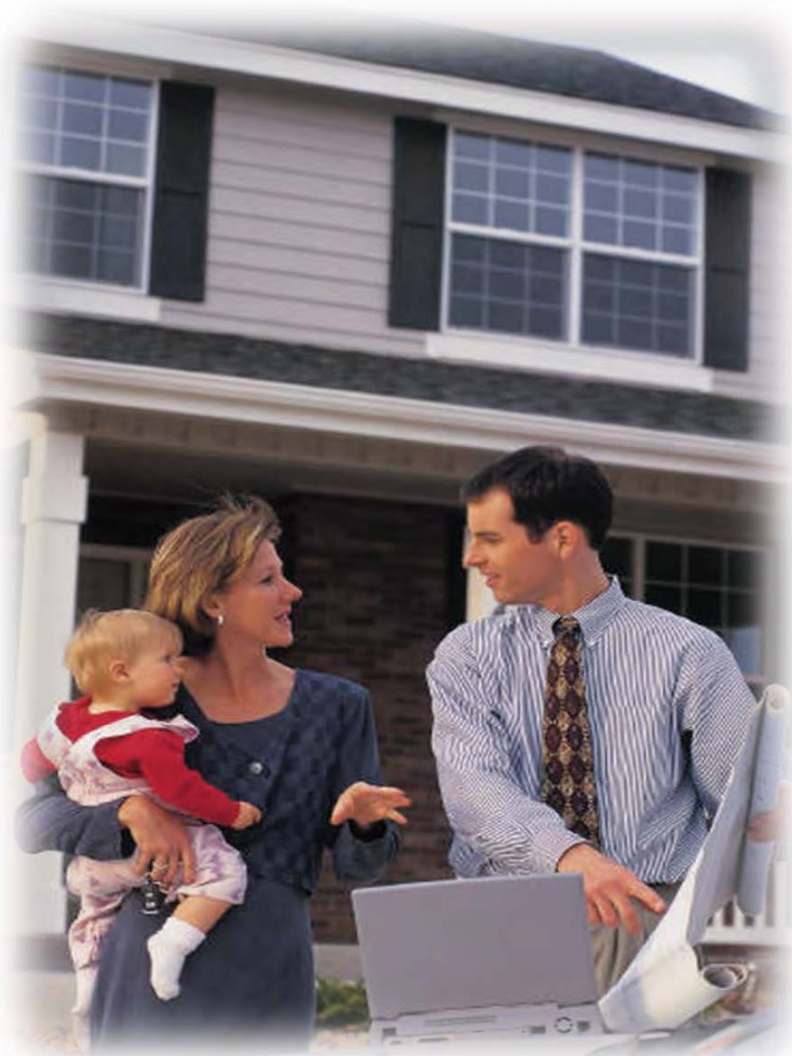
Ask about our first time home buyer program:

10% down

no PMI

3.95%*

25 year fixed rate

SELF RELIANCE NEW YORK Federal Credit Union

A full service financial institution serving the Ukrainian American community since 1951.

MAIN OFFICE: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

E-mail: Info@selfreliancenyc.org; Website: www.selfreliancenyc.org

Outside NYC call toll free: 1-888- SELFREL

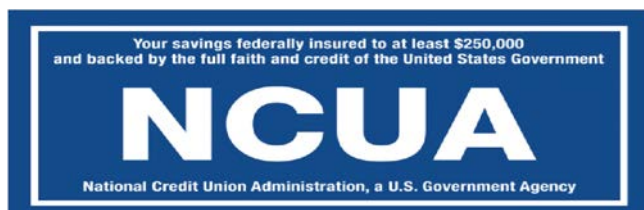
Conveniently located branches:

KERHONKSON: 6329 Route 209 Kerhonkson, NY 12446 Tel: 845 626-2938; Fax: 845 626-8636

UNIONDALE: 226 Uniondale Avenue Uniondale, NY 11553 Tel: 516 565-2393; Fax: 516 565-2097

ASTORIA: 32-01 31ST Avenue Astoria, NY 11106 Tel: 718 626-0506; Fax: 718 626-0458

LINDENHURST: 225 N 4th Street Lindenhurst, NY 11757 Tel: 631 867-5990; Fax: 631 867-5989

*10% down-payment required; 1-4 family owner occupied first home; no points; no Private Mortgage Insurance required; no prepayment penalties; 300 payments; \$5.25 cost per \$1,000.00 borrowed for 25 year term period. Interest rate may change at any time without prior notice.

Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці

повідомляє своїх членів та громаду
що 15 жовтня 2012 року
у Чикаго відійшов з цього світу
Дійсний член НТШ-А
Член президії НТШ-А
Директор Історично-Філософської Секції НТШ-А
Головний редактор Енциклопедії Української Діаспори
Дійсний член УВАН
Іноземний член НАН України
Кавалер Ордену „За заслуги“ III ступеня (2008)

св. п.

д-р Василь Маркус

народжений 27 грудня 1922 року в с. Бедевля, Тячівської округи на Закарпатті.
Професор-політолог, журналіст, редактор і громадський діяч.

Гімназію закінчив в Хусті. Студіював в Будапештському Університеті. 1942 арештований угорською владою і засуджений за приналежність до Юнацтва ОУН. 1949-51 вивчав політологію у Фрібурзькому Університеті, Швейцарія. З 1952 в Сарселі, Франція. Працював в НТШ, зокрема в редакції ЕУ, й одночасно студіював міжнародні відносини та право в Паризькому Університеті (д-р права, 1956). Активний у громадському житті - голова ЦЕСУС (1952-54), співробітник „Українського самостійника“ та інших видань, діяч ЗЧ ОУН, згодом ОУНз (заступник голови політичної ради), член закордонного Представництва УГВР. Співзасновник Товариства Української Студіюючої Молоді ім. Міхновського і редактор журналу „Фенікс“ до 1954. 1959 емігрував до США. Працював у „Пролозі“ та 1959-62 рр. викладав в Університеті Нотр Дам в Савт Бенді, Індіяна. Від 1962 - професор політології в Університеті ім. Лойоли в Чикаго. Активний у громадському житті - співзасновник і голова Академічного Клубу, брав участь у мирянському і патріархальному русі УКЦ та у творенні української католицької старокалендарної парафії свв. Володимира і Ольги в Чикаго, редактор „Церковного вісника“ і календарів-альманахів. Автор праць „L'incorporation de l'Ukraine subcarpathique a l'Ukraine sovietique“ (1956, укр. вид. 1992) „Relations exterieures de l'Ukraine sovietique et son statut en droit international 1917-1923“ (1959), „Національне питання СРСР і УРСР“ (у співавторстві, 1959), а також численних статей, редактор збірників і книг з історії України, релігії та культури.

Рідним складаємо співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

Управа НТШ в Америці

Ділимося сумною вісткою що 2 жовтня 2012 року
на 91-му році життя відійшов у вічність

св. п.

Іван Олексин

нар. 26 червня 1922 в селі Вербилівці, рогатинського р-ну в Україні.

Колишній вояк 1-ої Української Дивізії Національної Армії. Один із засновників української кредитової спілки в Рочестері, Н. Й. Був членом ОДВУ та багатьох інших організацій. Протягом 20-ти років працював як інженер-мірник у фірмі Erdman & Anthony. Опісля, протягом 30 років був головою Українського Братського Союзу у Скрентоні, Па.

Похоронні відправи відбулися з похоронного заведення Павла Гаріса до Української католицької церкви св. Йосафата, а відтак на цвинтарі св. Гробу в Рочестері, Н. Й.

Залишені у смутку:

дружина - Наталка
донька - Христя
син - Ігор
сестри - Катерина і Марія з їхніми родинами в Україні,
Америці і Канаді.

Нехай американська земля буде Йому легкою,
а пам'ять про Нього вічною.

Ділимося сумною вісткою що 19 жовтня 2012 року,
проживши 93 роки, відійшла у вічність
дорога Мама і Сестра

св. п.

Віра Корсунь з дому Кубіт

нар. 19 вересня 1919 року в м. Радивилів, Україна.

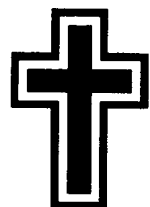
Похоронні відправи відбулися 23 жовтня 2012 року в Українській православній церкві св. Тройці при Брум вулиці у Нью-Йорку.

Тіло сочило на Українському цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:

доньки - Галя і Ангеліна (Ляля)
сестра - Люба Троїнська
племінниця - Ліда
ближча і далчша родина.

Вічна їй пам'ять!

Президія Середовища Української Головної Визвольної Ради і Політична Рада ОУНз

діляться сумною вісткою з
Членами й Українською Громадою,
що 15 жовтня 2012 року, у Чикаго
переставився у Божу вічність на
дев'ятому році багатотрудивого життя

св. п.

проф. д-р

Василь Маркус

Покійний народився 27 грудня 1922 року в с. Бедевля, Тячівської округи, що на Закарпатті. Довголітній провідний член ОУН, а згодом провідний член Середовища УГВР й ОУНз. Колишній активний студентський діяч у Західній Європі і громадсько-політичний діяч. Провідний член патріархального руху УПТ в США й УПСО, дійсний член НТШ й УВАН. Іноземний член НАН України і багатьох українських організацій. Середню освіту завершив у Хусті. Високі студії славістики почав на Будапештському Університеті, продовжив на УВУ, які завершив докторатом. Далі студіював право і політичні науки на Фрібурзькому – Швейцарія і Паризькому Університетах. Професор на Норт Дам, Індіяна, Лойола, Чикаго, Римському і УКУ університетах. Журналіст і публіцист, ініціатор, співосновник і головний редактор Енциклопедії Української Діаспори. Автор багатьох статей, розвідок, праць і книг на українській, французькій й англійській мовах.

Смерть В. Маркуся, це велика втрата для української діаспори й України.

Дочкам: Таїсі Івашків й Усті, синові Василькові, онукам Адріану і Томі, ближчій і дальшій родині складаємо глибоке співчуття.

Похоронні обряди відбулись у Чикаго, а тлінні останки покійного Василя поховано на цвинтарі св. Андрія у С. Баунд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Ділимося сумною вісткою що
в суботу, 15 вересня 2012 року,
проживши 61 літ,
відійшов у вічність
мешканець Бранчбургу, Н. Дж.

св. п.

Іван Варіанка

нар. у м. Рабіно, Польща,
син Семена та св. п. Марії з дому Васічко, зять св. п. Анатолія Дикого.

Іван імігрував до США у 1962 році з батьками та сестрою Галиною. Довгі роки проживав у Картереті, Н. Дж., а від 1998 року у Бранчбургу Н. Дж. Всю свою увагу присвятив родині, а зокрема дітям Христині й Андрієві та внукам Матвієві та Християнові.

У смутку залишилися:

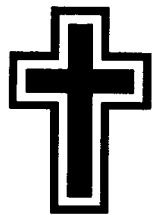
дружина - Маргарета з дому Дика
донька - Христина Чубенко з чоловіком Петром
син - Андрій
внуки - Матвій та Християн Чубенки
батько - Семен
сестра - Галина Варіанка-Буко з мужем Рональдом
теща - Людмила Дика
сестра дружини - Клавдія Дика з чоловіком Петром
ближча і дальша родина.

Похоронні відправи відбулися у вівторок, 18 вересня 2012 року з похоронного заведення Чубенка у Порт Редінг, Н. Дж. до Української православної катедрі св. Димитрія, а відтак на цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Відправи у 40-ий день відходу у вічність св. п. Івана Варіанки відбулися 24 жовтня 2012 року в Українській православній катедрі св. Димитрія в Картереті.

Вічная пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 17-го жовтня, 2012-го року, проживши 81 літ, несподівано відійшов у вічність дорогий Муж, Батько і Дідусь

св. п.

д-р Орест Гаврилук

народжений у селі Винятинці, Заліщицького повіту в Україні. Пластун сеніор керівництва, колишній Голова ГПБ і ГПР, довголітній новацький виховник, активний член куреня „Чорноморці“. Великий ентузіаст віднови пластового музею – оселі „Сокіл“ в Україні. Полковник Американської армії. Член українського і американського лікарських товариств. Член НТШ.

У глибокому смутку залишились:

дружина – Анна з дому Дідурів
донька – Андріянна Щука з мужем Андрієм
син – Маркіян з дружиною Катрусєю
син – Борис з дружиною Марусєю
внучка – Вірляна Щука
кузин – Ігор Комарницький з дружиною Оксаною і з родиною
кузинка – Оксана з мужем Michael Micciola
кузинка – Люба Яновська
свати – Ірина і Юрій Горіхи
– Надя і Роман Чемеринські
дальша родина в Україні і Польщі

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів просимо складати пожертви на відновлення пластової Оселі – Музею „Сокіл“ в Україні, або на розбудову парафії св. Архистратига Михаїла у Jenkintown, Pennsylvania.

Plast Conference – “Sokil”
321 Linden Drive
Elkins Park, PA 19027

St. Michael the Archangel
Ukrainian Catholic Church
1013 Fox Chase Road
Jenkintown, PA 19046

Рада Директорів
Українського Інституту Америки
зі смутком повідомляє що
наш член, прихильник
та колишній президент

св. п.

Ярослав Криштальський

відійшов на вічний спочинок
17 жовтня 2012 року.

Протягом декількох десятиліть Я. Криштальський присвятив багато зусиль справі Українського Інституту Америки. Окрім активної членської праці та щедрої підтримки, служив у складі Ради директорів UAI та був президентом Інституту протягом двох каденцій. Його провідництво було зосереджене на членстві, програмах інституту, збірці фондів, зв'язках та вишкোলі нових кадрів при Інституті. Був прикладом для інших працівників, та щедро віддавав їм свій час, талант, знання і ресурси.

Український Інститут Америки сумує за своїм довголітнім другом – справжнім джентельменом, наставником для багатьох та опорою для громади. Нам бракуватиме Його енергії, уваги, мудрости та присутности.

Складаємо наші щирі співчуття родині Ярослава – дружині Вірі, синові Маркові, доні Ромі, внукам Ешлі й Алекс – та приятелям, багатьом членам Українського Інституту Америки, з котрими працював та в душі котрих залишив свій слід.

Нехай спочиває у Вічному Мирі.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що в п'ятницю, 12 жовтня 2012 року, на 94-му році життя, відійшов у вічність у Ворен, Па.

св. п.

д-р Нестор Когут

нар. 4 грудня 1917 року у Львові, Україна,
син св. п. Теодора і Олени (з дому Зелена),
брат св. п. Володимира.

Д-р Когут проживав у Ворен, Па. від 1969 року. Був випускником University of Pittsburgh Dental School, де у 1957 році отримав ступень доктора дентистики. Працював дентистом у Warren State Hospital від 1969 року до відходу на пенсію у 1983 році.

Був членом Візантійської церкви св. Михаїла. Присвячував багато вільного часу у Warren General Hospital. Був співзасновником Warren Stamp Club, почесним членом ради директорів Warren Unit of the American Cancer Society, та членом Warren Dental Association та American Dental Association. Був активним членом Warren Chess Club, де був знаний як “The Chessmaster”.

Залишилися у смутку:

приятелька Patricia L. O'Dea та її діти – Kathleen O'Dea-Wiles and husband, Kevin of Warren, PA., Karen McLaughlin and husband, George “Griz” of Youngsville, PA., Maureen Berg and husband, Stan of N. Warren, PA., внуки приятельки – Alex Berg, Lindsey Berg, Zachary McLaughlin and Ashley McLaughlin, троє племінників у США.

Вічна Йому пам'ять!

З глибоким жалем повідомляємо приятелів і знайомих, що з волі Всевишнього, в суботу, 22 вересня 2012 року, відійшов у вічність наш найдорожчий Муж, Батько і Дідусь

сл. п.

Василь Куцман (Соловій)

нар. 19 вересня 1927 року в селі Саківчик, Львівського повіту. В. Куцман був членом Української католицької церкви св. Архистратига Михаїла, ОУН-УПА, ООЧСУ, УККА, СУМ, Народноного Дому та української кредитівки.

Панахида була відправлена 26 вересня 2012 року в похоронному заведенні D'Esopo Funeral Chapel, Wethersfield, Connecticut.

Заупокійна Свята Літургія відбулася в Українській католицькій церкві св. Архистратига Михаїла в Гартфордді, а відтак тіло спочило на парафіяльному цвинтарі в Glastonbury, Connecticut.

Залишені у глибокому смутку:

дружина – Олена з дому Дужа
син – Тарас з дружиною Мартою
донька – Наталка Рудзінська з мужем Богданом
внуки – Богдан, Ілько Лариса
сестра – Анастасія Глондар Григорівна в Україні та ближча і дальша родина.

Пожертви в пам'ять Покійного можна складати на Служби Божі, СУМ, або добровільні цілі.

Родина просить про молитви за душу Покійного.

Вічна Йому пам'ять!

Щиро дякуємо всеч. о. Павлові Мартинюкові за його щирі слова під час Служби Божої, членам СУМ, які в одностроїхах та з прапорами взяли участь у відправах, Дивізійникам за їхню участь, пану Левському за працальні слова від УПА, та всім присутнім що взяли участь в похороні.

В пам'ять мого мужа Василя Куцмана складаю 100 дол. на прес-фонд „Свободи“.

ДОСТАВКА ПАКУНКІВ З РУК В РУКИ

**Нові короткі терміни
доставки пакунків в Україну**
Літаком: 5-8 робочих днів
Кораблем: 3-5 тижнів

**• АВІАКВИТКИ
• НОТАРІАЛЬНО
ЗАВІРЕНІ ПЕРЕКЛАДИ**

- Доставляємо літаком або кораблем в країни СНД
- Пересилаємо гроші за найнижчими цінами
- Доставка листів та пакунків з рук в руки
- Забираємо пакунки з дому

- Доставка пакунків та вантажів з України в США
- Відправка автомобілів в контейнерах
- Розмитнення вантажів в Україні
- Професійна упаковка

ІНФОРМАЦІЯ ТА ПРОПОЗИЦІЇ:

www.Meest.us

УКРАЇНА | РОСІЯ | БІЛОРУСЬ | МОЛДОВА | ЛИТВА | ЛАТВІЯ | ЕСТОНІЯ

АЗЕРБАЙДЖАН | ГРУЗІЯ | КАЗАХСТАН | КИРГИЗСТАН | УЗБЕКИСТАН

ЗАМОВЛЕННЯ КУР'ЄРА:

1 800 288 9949